

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΗΣ

ΟΣΙΑΣ ΘΕΟΚΤΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΛΕΣΒΙΑΣ

ΥΠΟ

ΜΕΛΕΤΙΟΥ ΙΕΡΟΔΙΑΚΟΝΟΥ ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΥ.

Ὅδὸς Πραξιτέλους Ἀριθ. 33.

1881.

ΤΗ 9ῃ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΘΕΟΚΤΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΛΕΣΒΙΑΣ

— 242 —

Εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ εὐσεβεστάτου Βασιλέως Λέοντος ἦσαν εἰς τὴν Κρήτην Ἀράβες καὶ Ἕλληνες, οἵτινες ἐγύριζαν μετὰ τὴν ἀρμάδα κυριεύοντες διάφορα χωρία καὶ κάστρα, ὅσα ἐδύναντο· ὁ δὲ Βασιλεὺς ἐστειλεν ἀρμάδα ἱκανὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐψήφισεν Ἀρχόντα τὸν μέγαν ἐκεῖνον καὶ στρατηγικώτατον Ἡμέριον, μετὰ τὸν ὁποῖον ἐστειλε καὶ ἐμένα (λέγει ὁ Συμεὼν ὁ Μεταφραστὴς ὅπου ἐγραφε τὸν βίον ἐτοῦτον) ἀποκρισιάρην εἰς ἐκείνους τοὺς Ἀράβας, ὅπου ἐτυρκανοῦσαν τὴν Κρήτην, δίδοντάς μας ἐξουσίαν, ἐν δὲν δυνηθῶμεν νὰ τοὺς ὑποτάξωμεν μετὰ τὸν καλὸν εἰς τὴν Βασιλείαν, νὰ τοὺς ἀναγκάσωμεν μετὰ πολεμικὰ ὅπλα. Ὅποταν οὖν ἐπλησιάσαμεν εἰς τὴν Ἴον, ἐποδίσσαμεν ἀπὸ ἐναντίον ἀνεμὸν, καὶ ἀρράξσαμεν εἰς τὴν Πάρον, εἰς τὸν λιμένα ὅπου κυττάζει πρὸς τὴν Ἀζίαν· ὅθεν ἐπήγαμεν νὰ προσκυνήσωμεν τὸν θαυμασίον τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου Ναόν, ὅπου ὀνομάζουσι Ἐκκτονταχυλιανήν, τὸ ὁποῖον βλέποντες· τόσον μεγάλον καὶ ὡραιότατον ἐχαιρόμεθα. Διατὶ εἶχεν ἀκόμη ἀπὸ τὴν παλαιὰν εὐμορφίαν μερικὰ Λεῖψανα, καὶ ἦτον με πολλὰς στήλας θεμελιωμένους, καὶ ὅλος ἐσῶθεν ἐνδεδυμένος με πριονιστὰ μάρμαρα, καὶ τόσον ἐλέπτυνεν ὁ τεχνίτης τὴν πέτραν καὶ τὴν ὕφανεν, ὥστε σοῦ ἐφαίνετο, πῶς ἦτον ὁ τοίχος ἐνδυμένος με ῥοῦχα βύσινα καὶ με πορφυρὰ ὑράσματα· καὶ τόσῃ ἐπιτηδεύειν καὶ σπουδῇ ἐλάβεν εἰς τοιοῦτον ἔργον ὁ Ἀρχιτέκτων ὅπου ἐφιλονίκησε καὶ ἐσπούδαζε νὰ δώσῃ τὸ κάλλος καὶ τὴν εὐμορφίαν τῆς αἰσθητῆς φύσεως, εἰς τὰ ἀναίσθητα κτίσματα. Ὅποταν δὲ εἶδαμεν καὶ τὸ σκέπασμα ὅπου ἦτον πρότερον ἄσῳθεν τῆς ἀγίας τραπέζης (τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν συνήθειαν ὀνομάζομεν κιβώριον) καὶ τότε ἐκείτετο ἐσῶθεν τῆς οὐρας τοῦ Ναοῦ, ἐθαυμάσαμεν τὴν εὐμορφίαν του καὶ τερπνότητά· διατὶ δὲν ἐδειχνεν ἐκεῖνο τὸ πέλεγμα καὶ τὸ ροῦμα, νὰ ἔχῃ φύσιν μαρμαρέου ἀλλὰ σοῦ ἐφαίνετο πῶς ἦτον γὰρ πυγμα-

νον κατὰ ἀλήθειαν. Καθὼς λοιπὸν ἐλυπούμεσθον βλέποντας τρεχασμένον τοιοῦτον σκευὸς θαυμάσιον, βλέπομεν ἐξάφνου καὶ ἤρχετο πρὸς ἡμᾶς ἓνας μοναχὸς, χλωμὸς τὴν ὄψιν καὶ ἀνυπόδητος, ὅλος ἀπλutos, καὶ ἐνδεδυμένος μὲ τρίχινον φόρεμα, γλυκὺς τὸ πνεῦμα καὶ ἡμερὸς ὥσει Ἄγγελος τὸν ὁποῖον ἀφοῦ ἐχαιρέτησεν ἓνας τὸν ἄλλον μας, ἠρώτησαμεν, πόθεν καὶ τίς ἦτον, καὶ πῶς εὗρεθ' εἰς ἐκείνην τὴν ἔρημον, ὅστις ἀπεκρίνατο μὲ ταπεινώσιν λέγοντας· ἐγὼ δὲν ἔχω οὔτε πατρίδα, οὔδ' ἐγένος, οὔτε φροντίζω κανένα πρᾶγμα ἐπίγειον· οὔτε καμμίαν ἀπόλαυσιν ἔλαβον ἀπὸ τὰ φθαρτὰ ἐτοῦτα καὶ πρόσκαιρα. Ἐπειδὴ ἀπαρνήθην διὰ τὸν Κτίστην ὅλα τὰ κτίσματα, μόνον ὁ Θεὸς εἶναι Πατὴρ καὶ Δεσπότης μου, διὰ τὸν ὁποῖον περιπατῶ εἰς ταύτην τὴν ἔρημον χρόνους τριάκοντα, ὀνομάζομαι Συμεὼν, τὴν ἀξίαν Ἱερομόναχος· ἡμεῖς δὲ τὸν εὐλαβήθημεν ἀπὸ τὸ σχῆμα του καὶ τὰ λόγια, καὶ προσκυνήσαντες αὐτὸν, ἐξῆτοῦμεν τὴν εὐλογίαν του· ὅστις ἔκαμεν εὐχὴν διὰ λόγου μας, καὶ μᾶς ἐδίδασκε νὰ φροντίζωμεν πρὸ πάντων τὴν σωτηρίαν μας, ἐγὼ δὲ ἀκούσας ἀπ' ἐκείνου τοιαύτας νοουθεσίας, ἐγνώρισα πῶς ἦτον ἅγιος ἄνθρωπος· ὅθεν ἔχοντας πόθον ὡς περιέργος ὁποῦ ἤμουν, καὶ ἐπιτήδειος νὰ ἐξεταζῶ γνῶμην παντὸς ἀνθρώπου, τὸν ἐπαρακάλεσα νὰ μᾶς εἰπῇ τίποτας ἄλλο ὑψηλὸν καὶ ἀπόρρητον διήγημα, διατὶ μοῦ ἐφαίνετο νὰ μετέχῃ ἀπὸ ὀμιλίαν τινα θεικὴν ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος· ὅστις διὰ ταπεινώσιν ἔλεγεν, ὅτι ἦτον ἀμαρτωλὸς καὶ ἀνάξιος· ἐγὼ δὲ διὰ νὰ τὸν κάμω νὰ μοῦ φανερώσῃ πρᾶγματα πλέον θειότερα, τὸν ἠρώτησα πρότερον διὰ τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο σκέπασμα τῆς ἁγίας τραπέζης, τίς τὸ ἐτσάκισεν; Αὐτὸς δὲ ἀπεκρίνατο ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Ἀράβων τῆς Κρήτης Νίσσυρις ἦλθεν ἐδῶ, καὶ θαυμάζοντας τὴν εὐμορφίαν τούτου τοῦ ἔργου, ἠθέλησε νὰ τὸ παρῇ εἰς τὴν Κρήτην, νὰ τὸ ἀφιερῶσιν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀγαθῆς μιαιώτατος· καὶ ἀφοῦ τὸ ἐμέτρησε, καὶ τοῦ ἐφάνη πῶς εὐγενε ἀπὸ τὴν θύραν εὐκολα, τὸ ἐκατέβασε, καὶ θέλοντες νὰ τὸ εὐγάλουν, δὲν ἠδύνατο, διατὶ ἐτράνευσε πολλάκις, καὶ ἐγένετο μεγαλύτερον. Τούνο τὸ θαῦμα ἐγένη πολλὰς φορὰς, ὅτι αὐτὸς μὲν ἔχ' ἄλλα τὴν θύραν καὶ τὸν τοῖχον, καὶ ἐκεῖνο πάλιν ἐτράνευσεν, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἤθελε νὰ ὑπερηβῇ ὁ Ναὸς τοῦ τοιοῦτου ἐκλεκτοῦ πρᾶγματος. Ὁ δὲ ἀσεβὴς ἐφθόνησε, καὶ θυμωθεὶς τὸ ἐστάκισεν. Ἀλλὰ εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἔλαβε τὴν ἀξίαν τῆς αὐθαδεῖας του παιδεύσιν· καὶ ἐτρεφέθη εἰς τὸ ἀκρωτήρι τῆς Εὐρίπου, ὁποῦ ὀνομάζουσι ζυλοφάγον, καὶ ἐπνίγη μὲ ὅλους τοῦ σύμφυκος. Τότες ἡμεῖς δοξάζοντες τὸν Θεὸν, ἐπαρεκαλέσαμεν τὸν Ἄγιον, νὰ φάγῃ τίποτας καὶ νὰ μᾶς παρηγορήσῃ εἰς τὴν λύπην ὁποῦ εἴχαμεν, πῶς δὲ μᾶς ἔκαμεν καιρὸν νὰ ταξιδεύσωμεν. Ὅστις

ἔφαγε διὰ ταπεινώσιν, λέγοντάς μας, μὴ πικραίνεσθε, ὅτι αὐριον εἰσθε εἰς τὴν Ἀξίαν, τὴν δευτέραν συκωνέσθε ἀπ' ἐκεῖ, καὶ τὴν τρίτην φθάνετε εἰς τὴν Κρήτην κατευθύνον, καὶ κάμνετε ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἐπρόσταξε· καὶ πάλιν εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐπιστρέψετε χωρὶς κανένα ἐμπόδιον νὰ σᾶς ὑποδεχθῇ ὁ Βασιλεὺς ἀγαλλόμενος· Αὐτὰ ὅλα ἐγέναν, καὶ ἐτελειώθησαν ὑστερα, καθὼς ὁ Ὅσιος ἐπροφῆτευσεν τὴν ἄλλην ἡμέραν ὅταν ἠθέλαμεν νὰ φύγωμεν, ἐλειτούργησεν ὁ Ἄγιος, καὶ κοινωνήσαντες τὰ θεία μυστήρια, ἐφιλευθέρημεν ἀντάμα· ἔπειτα μὲ ἐπρόσταξε νὰ γράψω ἀφοῦ ἐπιστρέψω εἰς τὴν οἰκίαν μου, τὴν κάτω γεγραμμένην διήγησιν, διὰ νὰ δοξασθῇ ὁ Θεός, καὶ νὰ μιμηθοῦσι καὶ ἄλλοι τῆς Ὁσίας τὴν ἀσκησιν καὶ λέγει μου,

«Τινες κυνηγοὶ ἦλθον ἐδῶ ὀλίγους χρόνους προητέτερα ἀπὸ τὴν Εὐρίππον, διὰ νὰ εὕρουσι λάφυρα καὶ ἄλλα ἀγρίμια, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους εἰς εὐλαβίης μου εἶπε τοιαύτην γλυκυτάτην διήγησιν, λέγοντας· Ἐνα καιρὸν ἦλθα ἐδῶ μὲ τινες συντρόφους νὰ κυνηγήσωμεν, καὶ ξεχωρίσας ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὑπῆγα νὰ προσκυνήσω τὸν Ναὸν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου· καὶ βλέποντας εἰς ἓνα λίκκον ὀλίγα λουμπινάρια (ἀπὸ τὰ ὁποῖα κάμνει ὁ τόπος ἐτοῦτος ἀμέτρητα) ἐγνώρισα ὅτι κάποιος Ἄγιος εἶναι ὁποῦ κατοικῇ εἰς ταύτην τὴν ἔρημον· στοχαζόμενος οὖν εἰς ἓνα καὶ ἄλλο μέρος τοῦ Ναοῦ, βλέπω καὶ εἰς τὰ δεξιὰ τῆς ἁγίας τραπέζης ὡσάν ἓνα κομματί πανὶ λεπτό, ἢ ἀράχνην, ὅταν τὸ σαλεύῃ ὁ ἄνεμος, καὶ θέλοντας νὰ πλησιάσω διὰ νὰ γνωρίσω καλλιτέρεα τὸ φαινόμενον, ἤκουσα φωνὴν ταῦτα λέγουσαν· στάσου ἄνθρωπε, μὴ σιωπῆς, ὅτι εἶμαι γυναῖκα γυνὴ καὶ ἐντρέπουμαι· ἐγὼ δὲ ἀπὸ τὸν φόβον μου ἠθέλησα νὰ φύγω, ὅτι αἱ τρίχες μου ἐσυκώθησαν ὡς ἀκάνθας, καὶ κατὰ πολλὰ ἐτρόμαξα· ἔπειτα ἀφοῦ ἐσυνήφερα ὀλίγον, τὴν ἠρώτησα, τίς καὶ πόθεν ἦτον καὶ λέγει μου, ρίψε μου σὲ παρακαλῶ ἓνα φόρεμα, νὰ σκεπασθῶ· ἔπειτα νὰ σοῦ εἰπῶ ὅ,τι εἶναι Θεοῦ θέλημα. Τότε τῆς ἐῴρηξα τὸ ἐπανορθόρι μου, καὶ ἀφοῦ ἐνεδύθη ἔκαμε πρότερον τὸν σταυρὸν τῆς καὶ προσευχὴν, διὰ νὰ μὴ νομίσω πῶς εἶναι φάντασμα. ἔπειτα ἦλθε πλησίον μου, καὶ βλέποντας τοιοῦτον θέαμα, ἔτρεξα, ὅτι ὅσον εἰς τὸ εἶδος ὡς γυναῖκα ἐφαίνετο, ἀμὴ ἦτον ὑπὲρ ἀνθρώπον τὸ φαινόμενον, ἐπειδὴ σὰρκα ποσὺς δὲν εἶχεν ἐπάνω τῆς, μόνον τὸ δέρμα τῆς μὲ κόκκους, καὶ αὐτὸ μαθρον καὶ ἀσχημον, αἱ δὲ τρίχες τῆς ἦσαν ἀσπραις, καὶ ἡ μορφή τῆς ἀνείδεος, μόνον ὡσεὶ σκιὰ ἀνθρώπου ἐφαίνετο· ἐγὼ δὲ ἔπεσον ἐπὶ πρόσωπον μὲ φόβον πολὺν, καὶ τὴν ἐπαρεκαλουν, νὰ μὲ εὐλογήσῃ· ἡ δὲ ὕψωσε πρὸς Οὐρανὸν τὰς χεῖρας καὶ ὁμματα, καὶ ἔκαμε προσευχὴν μυστικὴν, ἔπειτα λέγει πρὸς με·

ὁ Θεὸς νὰ σὲ ἐλεήσει ἄνθρωπε, ὅστις σὲ ὠδήγησεν ἕως ἐδῶ δι' ἐμένα τὴν ταπεινὴν, νὰ σοῦ διηγηθῶ τὸν βίον μου.

Γίνωσκε γοῦν, ὅτι εἰμαι ἀπὸ ἑνα χωρίον τῆς Μιτυλλήνης, ὅπου ὀνομάζουσι Μέθυμαν. Καλογραία τὴν τάξιν. Θεοκτίστη ὀνόματι, ὅτι ὅταν ἤμουν ἀκῆμη μισρῇ, ἐτελεύτησαν οἱ γονεῖς μου· ὅθεν ἐκουρεύθηκα εἰς ἕνα γυναικεῖον Μοναστήριον, καὶ ὅταν ἤμουν ἡ. χρονῶν. ὑπῆγα εἰς τὸ χωρίον μας τὴν Ἀγίαν Λαμπράν, νὰ ἰδῶ μίαν Ἀδελφὴν ὅπου εἶχα ὑπανδρον, καὶ τὴν νύκτα ἤλθασιν Ἀραβες, Κρητικοί, καὶ μᾶς ἐχμκλώτισαν, ἔπειτα φεύγοντες ἀπ' ἐκεῖ, ἄραξεν ἐδῶ εἰς τὴν Νῆσον. Ὁ Νίσσυρις, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Σαρακηνῶν, καὶ εὐγάνοντες ἔξω τοὺς σκλάβους, νὰ τοὺς ἐξετιμῇσιν τί χρῆζουσιν, ἐπρορασίθηκα χρειαὶ ὕδατος, καὶ ἀποῦ ἐπαρμερία, εἰσῆλθον εἰς τὸ δάσος, καὶ ἐπεριπάτησα τόσον, ὅπου ἐκαταξέσχησα ἀπὸ τὰ ξύλα καὶ λίθους τοὺς πόδας μου· ὅθεν ἔπεσα ὡς ἀπεθαμένη μὴ δυναμένη ἀπὸ τὸν πόνον νὰ στέκομαι· καὶ τὸ ταχὺ ὅταν εἶδα τοὺς μισροὺς καὶ ἀρμένιζαν, ἀπὸ τὴν χαρὰν ἀστόχησα τοὺς πόρους μου· καὶ τότε εἶναι χρόνοι λέ. καὶ περισσότερον ὅπου κατοικῶ ἐδῶ τρεφομένη πρῶτον μὲ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, καὶ δευτέρον μὲ λουμπινάρια καὶ χορτάρια· καὶ ἔστοντας νὰ ξεσκίθωσι τὰ ρούχα μου, ἐνδύνει καὶ σκέπει με ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ, ὅπου κυβερνᾷ καὶ διακρατεῖ τὰ σύμπαντα· ταῦτα ἡ Ἀγία λέγουσα, ἡσύχασεν ὀλίγον, εὐχαριστήσασα τὸν Κύριον· ἔπειτα πάλιν εἶπέ μοι ὅσα ἔπαθα ἕως τὴν σήμερον, σοῦ ἐδιηγήθηκα μὲ βραχυλογίαν ἄνθρωπε, ἀμὴ παρακαλῶσε νὰ μοῦ κάμης τὴν χάριν ταύτην δια τὸν Κύριον· ἡξεύρω πῶς ἔχεις νὰ ἔλθῃς καὶ ἄλλην φράσιν, ἐδῶ μὲ συντρόφους καὶ κληγῆσες, καὶ τότε ἐνθυμήσου νὰ μοῦ φέρῃς εἰς ἕνα ἀγγεῖον καθαρὸ, καὶ ἀμόλυντον. μίαν μερίδα τοῦ Δεσποτικοῦ σώματος, καὶ μὴν εἰπῇς κανεὸς διὰ λόγον μου τίποτας. Ταῦτα εἰπούσα μὲ εὐχήθη, ἐγὼ δὲ τῆς ἔταξα νὰ τελέσῃ τὰ προστασσόμενα, καὶ πέρνοντας συγγνώρισιν ἀνεχώρησα· καὶ εἰς ὁ λίγον καιρὸν ἐρχόμενος ἐδῶ κατὰ τὴν πρόρρησιν τῆς Ἀγίας τῆς ἔφερα τὰ θεῖα μυστήρια, ἀμὴ δὲν τὴν ἡύρα παρευθὺς, δὲν ἡξεύρω ἢ νὰ ἔλλειπεν, ἢ διατὶ ἦσαν καὶ ὅλοι ἀντάμα μου, δὲν ἤθελεν ἡ Ἀγία νὰ τὴν ἰδοῦσιν, ἢ ἄλλον ἦσαν τὸ αἷτιον· ἔπειτα ἀποῦ ἠπῆγασιν οἱ ἄλλοι εἰς τὸ κληγῖον, βλέπω τὴν Ἀγίαν φοροῦσαν τὸ ρούχον ὅπου τῆς ἔδωκα καὶ θέλοντας νὰ τὴν προσκυνήσω, ἐφώναζε λέγουσα· μὴ κάμης πρὸς ἐμὲ μετάνοιαν, νὰ μὴν μὲ καύσης τὴν ἀθλίαν, βραστάζων τὰ θεῖα μυστήρια. Ταῦτα μετὰ θαυμάσιον λέγουσα· μὲ ἐσῆκωσε ἀπὸ τὴν γῆν, καὶ ἐγὼ μὲν τῆς ἔδωκα τὰ Ἅγια, ὅπου ἐβόσταν εἰς ἕνα πυξόμηνον αὐτὴ δὲ ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς ἐκκλησίας, καὶ ἀποῦ ἐκοιμήνησεν εἶπε

ταῦτα· Νῦν ἀπολύεις τὴν δούλην σου Δέσποτά, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτηριὸν σου· τώρα ὅπου ἔλαβες τὴν ἄρσιν τῶν ἀμαρτημάτων μου, νῆ ὑπάγω ὅπου προστάζει τὸ κράτος σου· ταῦτα εἶπε, καὶ σηκώσασα τὰς χεῖρας ὡραν πολὺν, νοερώς ἐπροσῆχετο, καὶ μὲ εὐχήθη καὶ ἀποχαιρέτησεν ἐγὼ δὲ ἀποῦ ἐκάμαμεν ὀλίγας ἡμέρας, καὶ ἐπιάσαμεν κληγῇ ἀμέτρον, ἔστρεψα πάλιν, νὰ λάβω τὴν εὐλογίαν τῆς Ἀγίας βοηθὸν καὶ συνοδοιπόρον μου, καὶ κυττάζοντας ὡδε κακῆσε, τὴν εἶδα νεκράν· τυλιγμένην μὲ τὸ ρούχον ὅπου τῆς ἔδωκα, καὶ ἐκείτετο εὐσχημῶν· εἰς τὸν τόπον ὅπου τὴν ἡύρα πρότερον πίπτων οὖν κατὰ γῆς ἐκκλινὸν καταφιλόντας τὸ Ἅγιόν τῆς καὶ πάνσεπτον Λεῖψανον· ἔπειτα διαλογιζόμενος εἰς τὸν νοῦν μου διάφορα πράγματα, δὲν ἡξεύρω τί νὰ πράξω, ὡς ἰδιώτης καὶ ἀγράμματος· τέλος πάντων διὰ εὐλάβειαν ἐκοῦσα τὸ ἕνα χεῖρ τῆς Ἀγίας, καὶ τὸ ἐπῆρα χωρὶς νὰ ὁμολογήσω τῶν συντρόφων ὁλόκληρα τίποτας. καὶ τὴν νύκτα ἐσηκώθημεν, κάμνοντας ἄρμενα· ἐπειδὴ ἦτον κερὸς ἐπιτήδειος, καὶ τόσον ἄνεμον εἶχαμεν ἀπὸ τὴν πρῶμην, ὅπου ἐνομιζομεν νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν Εὐρυπον ὅταν εὐγένη ὁ Ἥλιος, καὶ ἡμεῖς εὐρέθημεν τὸ πρῶν ἀκόμη ἀπ' ἔξω τῆς Νήσου πλησίον εἰς τὸν λιμένα ὅπου εἴμεσθεν, καὶ μῆτε μὲ τὰ κουπία, μῆτε μὲ ὅλα τὰ ὄργανα ὅπου ἦσαν γεμάτα ἡμποροῦμεν ποσῶς νὰ σαλεύσωμεν· ὅθεν μὴ δυνάμενοι νὰ καταλάβωμεν τὴν αἰτίαν τοῦ πράγματος, ἐστέκαμεν θαυμάζοντας, καὶ μετὰ βίας ἐσυλλογίσθηκα, πῶς διὰ τὴν χεῖρα, τῆς Ἀγίας ἐμποδιζόμεσθεν· ὅθεν εἶπα τοὺς συντρόφους νὰ στρέψωμεν, καὶ πέρνοντας τὴν χεῖρα, τὴν ἔθεσα εἰς τὸν τόπον τῆς· ἔπειτα πηγέγοντες εἰς τὸ δρόμον μας, ἔτρεχεν τὸ πλοῖον ὡς ἀετὸς ὑπόπτερος. Τότες ἐδιηγήθηκα τῶν συντρόφων μου ὅλα τὰ ἀνωθεν· οἵτινες μὲ ἐκατηγόρησαν πολλὰ καὶ ὠνειδίσαν, πῶς δὲν τοὺς τὸ ὁμολόγησα πρότερον· καὶ εὐθὺς ποδίσαντες, ὑπῆγαμεν ὅλοι εἰς τὸν Ναόν, καὶ ἐγυρεύσαμεν ὡραν πολὺν, ἀμὴ δὲν τὴν ἡύραμεν, δὲν ἡξεύρω ἢ ὁ Θεὸς ἐμετάθεσεν ἐκεῖνο τὸ ἅγιον Λεῖψανον ὅπου τοῦ ἄρσεν, ἢ καὶ νὰ ἦτον ἐκεῖ, καὶ ἡμεῖς ἐμποδιζόμεσθεν ἀπὸ θεῖαν νεῦσιν καὶ βούλησιν. Ἐπιστρέψαμεν λοιπὸν λυπούμενοι εἰς τὰς οἰκίας μας, δοξάζοντας Θεὸν τὸν πανάγαθον, τὸν καθ' ἐκάστην ποιούντα παράδοξα καὶ ἐξαισία πράγματα· τοῦτο ὁ ἀσκητὴς Συμεὼν ὁ συνώνυμός μου ἐδιηγήθη καὶ μὲ ὥρισεν εἰς τὸν Θεόν, νὰ μὴ σιωπήσω τὴν αὐτὴν γλυκυτάτην διήγησιν. Ἄλλ' φοβούμενος τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ, καὶ τῆς Ἀγίας τὴν ἀγανάκτησιν, ἀπεφάσισα νὰ τὴν γράψω διὰ νὰ φαίνεται πάντοτε, καὶ ἐρωτήσας αὐτὸν τὴν ἡμέραν ὅπου ἐτελεύτησεν ἡ Ἀγία μου ἀπεκρίθη· βλέπεις τέκνον μου· ὅτι καὶ ἄλλα πολλὰ λειποῦσιν, ὅπου ἔπρεπε νὰ φαίνονται, καὶ μάλιστα

ὁ πόλεμος ὅπου εἶχεν ἀγωνιζομένη κατὰ τοῦ δαίμονος, καὶ τοὺς πειρασμοὺς ὅπου τῆς ἔδωκεν, ἀμὴ τί νὰ κάμω; ἐκεῖνος ὅπου τὴν ἤρε δὲν ἦτο ὡς τὸν Ἀββὰ Ζωσιμᾶν, ὅπου ἤξευρε βίους ἀγίων, καὶ ἐξέταζεν ἀγωνίσματα, ἀλλὰ ἦτο ἀνθρώπος τοῦ βουνοῦ ἀγραμμάτος, μόνον τοῦτο μοῦ εἶπε πῶς ἦτο τὸν μῆνα Νεέμβριον· ἀλλὰ φθάνει μόνον νὰ γραφθῇ τῆς Ὁσίας ὁ βίος εἰς ψυχικὴν τῶν ἀκουόντων ὠφέλειαν· τὴν δὲ μνήμην αὐτῆς, οἱ εὐλαβεῖς καὶ φιλόρτοι δὲ τὴν ἐωρτάζουν ὁπόταν βούλονται, ὅτι ὅσον εἰς τὴν γνώμην τῶν ἀγίων δὲν εἶναι τίποτας, ἢ μίαν ἀμέραν, ἢ ἀόριστον τοὺς τελέσωμεν τὴν πανύγην, ἐπειδὴ αὐτοὶ κληρονομήσει ἐκεῖνα τὰ οὐράνια ἀγαθὰ, τὰ ἀνεκλάλητα καὶ αἰώνια, καὶ δὲν χρειάζονται ἀπὸ τὰ ἰδικά μας ἐγκόμια· ἀλλὰ τοῦτο γίνεται πρὸς μίμησιν καὶ ζῆλον τῶν φιλοχρίστων, ὅπου εἰς τὰς ἐορτάς προθύμως συναίχονται καὶ ἔχουσι καὶ μισθὸν ἀπὸ τοὺς ἀγίους ὅσοι τοὺς ἐωρτάζουν.

Αὐτὰ καὶ ἄλλα ὠφέλιμα λόγια μᾶς εἶπεν ἐκεῖνος ὁ ἅγιος καὶ λαβόντες τὴν εὐλογίαν του ἐμιθεύσαμεν, καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Κρήτην κατὰ τὸν λόγον του· ἀλλὰ καὶ ὅσα ἄλλα μᾶς ἐπροφῆτευσεν ἐπληρώθησαν ἀπὸ τὸ ὁπίον ἐγνώρισά πόσῃ παρρησίᾳ εἶχε πρὸς τὸν Θεὸν ὁ θαυμαστός. Ἔως ἐδῶ εἶναι λόγια τοῦ ἀνωθεν μεταφραστοῦ Συμεῶνος, ὅπου ἔγραψε πάντων τῶν ἀγίων τοὺς βίους μαρτύρων τε καὶ ὁσίων ὅσους ἠδυνήθη νὰ εὕρῃ. Ὅτι ἐταῦτος, ὁ μακάριος ἦτον ἀπὸ τοὺς πρώτους ἀρχοντας τοῦ ἀνωθεν Βασιλέως Λέωντος τοῦ Μεγάλου καὶ ἦτον εἰς τοὺς πολέμους ἀνδριωμένος, καὶ σοφώτατος εἰς τὰ γράμματα, καθὼς ἀπὸ τὰ συγγράμματά του ἡμπορεῖ νὰ γνωρίσῃ πᾶς ἕνας τὴν πολλὴν αὐτοῦ ἐμπειρίαν καὶ μάθησιν· ὁ γοῦν βασιλεὺς τὸν ἡγάπα πολλὰ, ὅχι τόσον διὰ τὰ γράμματα, ἀλλὰ διὰ τὰ ἄρματα, εἰς τὰ ὅποια ἐκαυχοῦντο τότε οἱ ἀνδριωμένοι καὶ ἐτιμοῦνταν εἰς αὐτὰ περισσότερον παρὰ εἰς τὸν πλοῦτον καὶ ἄλλα πλεονεκτήματα. Εἶχεν οὖν γνώμην ὁ μέγας οὗτος Συμεὼν νὰ γίνῃ καλόγηρος ἀμὴ ὁ Βασιλεὺς δὲν τὸν ἄφινε, διὰ νὰ τὸν ἔχῃ εἰς τοὺς πολέμους βοήθειαν. Λοιπὸν καθὼς τὸν ἐστείλειν εἰς τὴν Κρήτην μετὰ τὸν ἀρμαδὴν, ὡς ἀνωθεν μοναχὸς του τὰ διηγᾶται, ἔταξε τοῦ Βασιλέως νὰ νικήσῃ τοὺς Σαρακηνούς ἢ μετὰ τὰ γράμματα του, ἢ μετὰ τὰ ἄρματα εἰς τὸν πόλεμον, καὶ ὅταν ἐπιστρέψῃ νικητὴς νὰ τοῦ κάμῃ μίαν χάριν ὅπου τοῦ ζητήσῃ, καὶ τοῦ ἔταξεν ὁ Βασιλεὺς ἀναμφιδόλως νὰ τοῦ πληρώσῃ τὴν αἵτησιν. Ἀπελθόντες οὖν εἰς τὴν Κρήτην, μετὰ τὸν Ἡμέριον ἐσύντυχεν ὡς ἀποκρουσάρας, ἐμπροσθεν εἰς τοὺς ἀρχηγούς σωφώτατα λόγια, τόσον ὅπου τοὺς ἐνίκησε χωρὶς αἱματοχυσίαν, καὶ ἐστερεῖαν νὰ πληρώσουν τοῦ βασιλέως χαράταιον, καὶ ἐστρεψε τροπαιοῦχος εἰς τὴν Κωνσταντιναῦπο-

λιν, καὶ τότε ἐγκιρέτησε τὸν Λέωντα λέγοντάς του νὰ τοῦ δώσῃ τὴν χάριν ὅπου τοῦ ἔταξεν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς μὴν ἤξεύροντας τί θέλει νὰ τοῦ ζητήσῃ τοῦ ἔδωκεν τὴν χεῖρα καὶ τὴν ἐφίλησε νομιζονταί πως θέλει τοῦ ζητήσῃ χρυσίον, ἢ τιμὴν τινὰ καθὼς ποθοῦν οἱ φιλόκοσμοι. Ὁ δὲ φιλόχριστος μάλλον ἢ φιλόχρυσος δὲν ἐζήτησε ἄλλοτι πλουσιόδωρον χάρισμα, εἰμὴ τοῦτο νὰ τὸν ἀφίσῃ νὰ γένῃ καλόγηρος. Τότε ὁ Βασιλεὺς ἐλυπηθῇ νὰ ὑστερηθῇ τοιοῦτον στρατηγικώτατον ἄνθρωπον. Πλὴν μὴν ἡμπορῶντας νὰ ψευσθῇ τὴν ὑπόσχεσιν, ἐνηγάλισεν αὐτὸν μετὰ δακρύων καὶ τὸν ἐφίλησε, λέγωντας· ὕπαγε τέκνον εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ τὸν ὁποῖον παρακάλει διὰ τὰς ἀμαρτίας μου. Ἀποῦ γοῦν ἐγινε μοναχὸς ἐλυτρώθη ἀπὸ τὴν σύγχυσιν τοῦ κόσμου, καὶ ἔγραψεν ὅσους βίους ἀγίων ἠύρηκεν, ὅτι ὡς πλούσιος ὅπου ἦτον, εἶχε δύναμιν, καὶ ἐστείλειν ἀνθρώπους εἰς πολλὰς πόλεις καὶ Καστρή, καὶ τοῦ ἔφερεν ὅσους ἐπέτυχον, τοὺς ὁποίους πάλιν αὐτὸν ἐμετάφρασεν εἰς καλὴν φράσιν· καὶ ὅσα ἔγραψεν, ὅλα εἶναι ἀληθῆ καὶ ἀλάθητα, τὰ ὅποια οἱ διδάσκαλοι τῶν Ἱταλῶν ἐμετάφρασαν, εἰς τὴν γλῶσσάν τους, καὶ τὸν ἀνωθεν Συμεὼν εἰς τὰ συναξάρια τους ὡς ἅγιον, τὸν ἐωρτάζουσι ἐπειδὴ ἐκοπίασε τόσον διὰ τὸν Κύριον. Ὁ ἡ δόξα εἰς τοὺς Αἰῶνας. Ἀμήν.

ΜΗΝΙ ΝΟΕΜΒΡΙΩ· Θ'.

ΜΝΗΜΗ ΤΗΣ ΟΛΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΘΕΟΚΤΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΛΕΣΒΙΑΣ

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα· ἰστώμεν στίχ. ζ'. καὶ
ψάλλομεν, στοιχ. προσόμοια. ἤχος β'.

**Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.*

Λέσβος ἡ πατρίς σου ὦ σεμνή. Μεθυμνία δὲ πόλεις
Ὀσία ἡ ὀρεψαμμένη σε· Κρήτες δέ σε Ἀραβες αἰχμαλωτεύ-
σαντες, ἐν τῇ νήσῳ προσώρμησαν τῇ Πάρῃ Ὀσία· ἐνθα
θεωρήσασα φυγὴν ἐξέφυγες, πάσας τὰς τοῦ Νήσυρι χεί-
ρας, θεία κυβερνήσει τοῦ λόγου, τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν ἐναν-
θρωπίσαντος.

Ὅτε σε προνοία θεϊκῇ, ἀγρίων θηρῶν κυνηγέτης, Ὀσία
εὐρατο θάμβει συνεχόμενος, καὶ ἐκπληττόμενος, τῇ ἐν-
σάρκῳ αὐλῷ σου· φρικτῇ θεωρία, δόξαν τε ἀνέπεμπε τῷ
εὐεργέτῃ Θεῷ, τῷ καταξιώσαντοί τοῦτον σῶμά σου σε-
πτὸν κατιδέσθαι, καὶ σῆς εὐλογίας ἀπαρύσασθαι.

Φέροντες Ὀσία εὐλαβῶς, τοῦ ἐωρακότος σε πρῶην· σῶ-
μα τοῦ σοῦ ἐραστοῦ· δάκρυσι κατέβρεχες σαυτὴν κραυγά-
ζουσα· νῦν ἀπόλυσον δέσποτα, Χριστέ τὴν σὴν δούλην·
ἰδοὺ γὰρ ἐνέτυχον τοῦ σωτηρίου φωτός· ὅθεν τῶν προ-
σχαίρων λυθεῖσα· τῇ ἐπωνύμῳ παστάδι σὺν χοροῖς ἁγίων
κατεσχύνωσας.

**Ἔτερα στοιχ. τῆς Ὀσίας· ἤχος α'.*

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων τὸ ἀγαλλίαμα.

Τῶν μαιφόνων τυράννου χειρῶν ῥυθθεῖσα Θεοῦ προ-
νοία Θεοκτίστη, καὶ ναῶ οἰκισθεῖσα, τῆς μονῆς Θεοτόκου,
ὀλολαμπῆς, ὥς περ ἥλιος ἔλαμψας· διὸ μὴ παύσῃ πρε-
σβεύειν ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν τελούντων σου τὴν μνήμην αἰεῖ·

Τὴν ἐκ τῆς Λέσβου Ὀσίαν πάντες ὑμνήσωμεν, ὡς ἐκλεκτὴν Κυρίῳ, καὶ ὁμόσκηνον πάντων ὁσίων καὶ δικαίων, ἱεραρχῶν, καὶ ἀγγέλων συνόμιλον· μεθ' ὧν αἰεὶ ἱκετεύει ὑπὲρ ἡμῶν· λυτρωθῆναι ἀπὸ πάσης ὀργῆς :

Εἰς Παρθενῶνα δοθεῖσα ἐκ τῶν συγγόνων τῶν σῶν· μοναζουσῶν τὸ σχῆμα, περιέβαλλες μήτηρ, ὁσία Θεοκτίστη, καὶ τῷ Θεῷ κατὰ μόνας δουλεύσασα, ἐν οὐρανοῖς συναγάλλῃ χαρμονικῶς, τοῖς ἀγγέλων καὶ ἀγίων χοροῖς :

Δόξα. ἤχος β'.

Τὸ καθαρὸν τῆς παρθενίας σου τηρήσασα ἄμωμον, νύμφη Θεοῦ ἐχρημάτισας, Θεοκτίστη παμακάριστε· ἐν γὰρ τῷ ναῷ ἡρετίσω τῆς παναμώμου κατοικεῖν· ἀπαύστους ᾠδὰς καὶ ἀγρύπνους προσευχάς, αἰεὶ τῷ Θεῷ ἀγαπέμπουσα· ὅθεν καὶ παρ' αὐτοῦ ἐκ τῶν τῆδε μεταστᾶσα, οὐρανίων θαλάμων ἐνδόξως ἡξιώθης· σὺν χοροῖς ἁσωμάτων· διὰ παντὸς δυσωποῦσα, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν :

Καὶ νῦν, Θεοτοκεῖον.

Παρήλθεν ἡ σκιά τοῦ νόμου.

Εἰσόδος. Τὸ γῶς ἱλαρόν. Τὸ προκείμενον. Καὶ τὰ ἀναγνώσματα

Σοφία Σολομώντος.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἄφηται αὐτῶν βράσανος· ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνᾶναι· καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἐξόδος αὐτῶν καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὀφει αὐτῶν εἴαν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης, καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετιθῇσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς, καὶ εἶδεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χονευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς, καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται, κρῖνοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας· οἱ πεποισμένοι ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφία Σολομώντος.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι· καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ ὑψίστῳ· διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτοὺς· καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν· λήφεται πανοπλοῖαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν· ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον· λήφεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιώτητα· ὁξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas· πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν· καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπισκοπῶν ἀλοῦνται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρης ῥίψονται χάλαζαι· ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης· ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως· καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτοὺς· καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιστρέψει θρόνους δυναστῶν· ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς καὶ συνέτα· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ἡμῶν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ ὑψίστου.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Ἵς ἀνοίγε σὸν στόμα λόγῳ Θεοῦ, καὶ κρίνε πάντα ὑγιῶς· ἀνοίγε σὸν στόμα καὶ κρίνε δικαίως· Διὰ κρίνει δὲ πένητα καὶ ἀσθενῆ· γυναῖκα ἀνδρείαν τίς εὐρήσει; τιμωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν ἡ τοιαύτη· θαρσεῖ ἐπ' αὐτῇ ἡ καρδιά τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς· ἡ τοιαύτη σκύλων οὐκ ἀπορήσει· ἐνεργεῖ γὰρ τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς ἀγαθὰ, καὶ οὐ κακὰ· πάντα τὸν χρόνον εὐρομένη ἔρια καὶ λῖνον, ἐποίησεν εὐχάριστα τοῖς χερσὶν αὐτῆς τὸν πλοῦτον, καὶ ἀνίσταται ἐκ νυκτὸς· καὶ ἔδωκε βρώματα τῷ οἴκῳ, καὶ ἔργα ταῖς θεραπαινίδας· θεωρήσασα γεώργιον ἐπρίατο· ἀπὸ δὲ τῶν καρπῶν τῶν χειρῶν αὐτοῦ κατεφύτευσε κτήμα· ἀναζωσαμένη ἰσχυρῶς τὴν ὀσφὺν αὐτῆς, ἤρεισε τοὺς βραχίονας αὐτῆς εἰς ἔργον· ἐγεύσατο ὅτι καλὸν τὸ ἐργάζεσθαι· καὶ οὐ σβέννεται ὁ λύχνος αὐτῆς ὅλην τὴν νύκτα· τὰς χεῖρας αὐτῆς ἐκτείνει ἐπὶ τὰ συμφέροντα· τοὺς πῆλεις

αὐτῆς ἐρεῖδει εἰς ἄτρακτον. Θύρα δὲ αὐτῆς διήνοιξε πένητι· καρπὸν δὲ ἐξέτεινε πτωχῷ. οὐ φροντίζει τὰ ἐν οἴκῳ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ὅταν ποῦ χρονίζει· πάντες γὰρ οἱ παρ' αὐτῇ, ἐνδεδυμένοι εἰσὶ δισσὰς στολὰς καὶ χλαίνας, ἐποίησε τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς, ἐκ δὲ βύσσου καὶ πορφύρας ἑαυτῇ ἐνδύματα· περίθλετος δὲ γίνεται ἐν πύλαις ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ἥνικα ἐὰν κάθηται ἐν συνεδρίῳ μετὰ τῶν πρεσβυτέρων, καὶ κατοίκων τῆς γῆς· συνδόνας ἐποίησε καὶ ἀπέδοτο τοῖς Φοίνιξι· περιζώματα δὲ τοῖς Χαναναίοις· ἰσχὺν καὶ εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο· καὶ εὐφράνθη ἐν ἡμέραις ἐσχάταις· στόμα δὲ αὐτῆς διήνοιξε προσεχόντως· καὶ τάξιν ἐστείλατο τῇ γλώσσῃ αὐτῆς· στεναὶ διατριβαὶ οἰκῶν αὐτῆς· σίτα δὲ ὀκνηρὰ οὐκ ἔφαγεν· ἀέστη τὰ τέκνα αὐτῆς καὶ ἤνεσαν αὐτήν, καὶ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ἐπήνεσεν αὐτήν· πολλὰ θυγατέρες ἐποίησαν δύναμιν· πολλὰ ἐκτήσαντο πλοῦτον· Σὺ δὲ ὑπέρκεισαι καὶ ὑπερῆρας πάσας· ψευδεῖς ἀρέσκειαι, καὶ μάταιον κάλλος γυναικῶν οὐκ ἔστιν ἐν σοί· γυνὴ γὰρ συνετὴ εὐλογεῖται· φόβον δὲ Κυρίου αὕτη αἰνεῖτω, Δότε αὕτῃ ἀπὸ καρπῶν χειλέων αὐτῆς· καὶ αἰνεῖσθω ἐν πύλαις ὁ ἀνὴρ αὐτῆς.

Εἰς τὴν Λιτὴν στιχηρά. ἰδιόμελ. ἤχος α'.

Χρῆστικῶς οἱ πιστοὶ συνελθόντες, εὐσεβῶς πανηγυρίσωμεν, τὴν τοῦ Χριστοῦ παρθένον καὶ ὁσίαν Θεοκτίστην τὴν αἰοδήμον· αὕτη γὰρ τῇ τοῦ σταυροῦ πανοπλίᾳ καθοπλισθεῖσα, τοὺς ἀοράτους ἐχθροὺς κατηδάφισε· καὶ τὸν τῆς Ἀγαρ γόνον τελείως βυθῷ κατεπόντισε· αὕτη καὶ ἡμεῖς ἐκθρόσωμεν· πανακῆρατε νύμφη Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· δυσοπούμεν σε οἱ δοῦλοι σου, τὸν περιστῶτα λαόν σου περιφύλατται πρεσβείας σου.

Φερωνύμως τὴν κλήσιν παρὰ Θεοῦ κεκληρῶσαι, Θεοκτίστη παμμακάριστε· τῇ γὰρ πίσει, ἐλπίδι καὶ ἀγάπῃ σεαυτὴν περιτειχίσασα· καὶ ταῖς καλλωναῖς τῶν καμάτων σου κοσμηθεῖσα, ναὸς ζῶν καὶ ἔμψυχος αὐτῷ ἐχρημάτισας· ὅθεν καὶ παρὰ σοὶ μονὴν ποιησάμενος, κατοικεῖν ἡρετήσατο, ὡς θεῷ αὐτοῦ τεμένει· ὦ καὶ πρεσβεύεις ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ἤχος β'.

Δεῦτε φιλοπάρθενοι πάντες· καὶ τῶν ὁσίων ἐρασταί· Δεῦτε εὐφημήσωμεν τὴν τοῦ Χριστοῦ παρθένου καὶ ὁσίαν·

τῶν ἀσκουσῶν τὸ ἀγαλλίαμα καὶ Πάρου τὸ διάσωμα, Θεοκτίστην τὴν αἰοδήμον· τοῖς γὰρ οὐρανίαις σκηναῖς χοροβατοῦσα σὺν ἀρχαγγέλων στρατιάς, τὸν ὕμνον ἀπαύστως τῇ τριάδι ἀναμέλπει· καὶ ἀμέσως ἐντυγχάνει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. ἤχος πλ. α'.

Ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, ἡ τὸ πᾶν συντηροῦσα, θεῖα ἐξουσία· καὶ διακυβερνῶσα τῇ ἑαυτῆς προνοίᾳ αὐτὴ σὲ τῶν τῶν βαρβαρικῶν παγίδων ὡς φιλέρημον τρυγὸνα διεσώσατο· καὶ τὸν δυσεβῆ θῆρα Νίσσηρὶν παμπλοῖως βυθῷ κατεπόντισεν, ὡς τολμήσοντα κατὰ τοῦ θείου τῆς Θεοτόκου ναοῦ τὴν στολὴν κατασυντρίψας, τοῦ σεπτοῦ θυιαστηρίου· ὅθεν τῶν αὐτοῦ μαιφόνων χειρῶν ῥυσθεῖσα, τῇ ἀοράτῳ βοθείᾳ, τὴν ἔρημον ταύτην ἡρετήσω κατοικεῖν· Ἐξευμενίζουσα τὸ θεῖον· τῇ ἄκρᾳ σκληραγωγίᾳ· διὸ τεθησαύρισαι ὡς ὄλβος πολῦτιμος· τῇ οὐρανίῳ ἀποθήκῃ, εἰς αἰῶνα τὸν ἀπέραντον.

Καὶ νῦν ὁ αὐτὸς

Σήμερον ἐν τῷ ναῷ ἀπολαβὼν σε σε δέσποινα ὁ Ζαχαρίας εὐφραίνεται, καὶ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ἀγάλλονται· ὑποδεξάμενά σε τὴν τροφὴν τῆς ζωῆς ἡμῶν· διὸ καὶ ἡμεῖς ψαλμικῶς ἐκβοῶμέν σοι· ὑπὲρ ἡμῶν θεσώπησον τὸν νῆδόν σου καὶ καὶ θεὸν ἡμῶν, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν στίχον στίχ. προσόμ. ἤχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐμάρτυρον

Τῶν παρθένων τὰ τάγματα, ἀσκουσῶν ἡ ὁμήγουρις· συνελθόντα σήμερον εὐφημήσωμεν· τὴν τοῦ Χριστοῦ πανακῆρατον, τρυγὸνα τὴν ἔμψυχον· καὶ καλὴν περιστεράν· Θεοκτίστην τὴν ἐνδοξον καὶ βοήσωμεν· παναοίδιμη νύμφη τοῦ Σωτῆρος, ἱκετεύουσα μὴ παύσῃ ὑπὲρ ἡμῶν τὸν φιλάνθρωπον.

στοιχ. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον.

Τῇ ἀσκήσει νεκρώσασα, τῆς σαρκὸς τὰ σκιρτήματα καὶ δακρύων ὄμβροισ τε καταρδεύσασα, τὴν σὴν ψυχὴν πανακῆρατε καὶ πανύχοις στάσεσι προσηνέχθης τῷ Θεῷ· καθαρὸν ἐνδιαίτημα· καὶ ἀπέλαβες τῶν καμάτων τὰ γέρα ἐπαξίως τὴν ζῶν κληρωσαμένη τὴν μηδεμῶς λῆξιν ἐχουσαν.

στοιχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν.

Ὡς παρθένον ἀκήρατον, ὡς ἀσκήσεως ἀγαλμα, ὡς τρυγὸνα ἁμωμον καὶ ἀμίαντον, Χριστοῦ τῆς δόξης ὁ κύριος σεμνὴν ἡρετήσατο· καὶ ὡς νύμφην ἐκλεκτὴν ἡ αὐτῷ προσηρμώσατο· καὶ μετώκισεν οὐρανίοις θαλάμοις, ἐν-
τρυφῶσαν τῆς αὐτοῦ ἀφράστου δόξης, ὧ Θεοκτίστη παν-
θαύμαστε.

Δόξα ἡχος δ'.

Τὸν τῆς ἀσκήσεως δρόμον ἀπερίτρεπτον τελέσασα, καὶ τὸν σταυρὸν ἀραμένη· τῷ Χριστῷ ἀκολουθήσασα, Θεοκτίστη παμμακάριστε· πάντα τοῦ βίου κατεφρόνησας, ὡς ἄχρηστα· ρευστὰ καὶ ἐπικηρα· καὶ μόνα τὰ μόνημα καὶ αἰεὶ διαμένοντα, ὀλοφύχως ἐπεπόθησας· νοσερῶς ἐνο-
πτριζομένη ταῖς ἐπαγρύπνοις σου προσευχαῖς, καὶ πανύ-
χοις στάσεις· ὧν καὶ ἀξίως τετύχηκας παρὰ τοῦ μόνου Θεοῦ, τοῦ ἐνδοξαζομένου ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Καὶ νῦν ὁ αὐτός.

Σήμερον ὁ Θεοχώρητος ναὸς, ἡ Θεοτόκος ἐν γὰρ ἀ-
γίῳ προσάγεται· καὶ Ζαχαρίας ταύτην ὑποδέχεται· σή-
μερον τὰ τῶν ἁγίων ἅγια ἀγάλλονται, καὶ ὁ χορὸς τῶν
ἁγγέλων μυστικῶς πανηγυρίζει· μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς εὐο-
τάζοντες σήμερον. Σὺν τῷ Γαμβριήλ ἐκβοήσωμεν, χαῖρε
κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτ. ἡχος πλ. α'.

Τῆς Μεθύμνης τὸν γόνον καὶ θεῖον βλάστημα, καὶ
Παρίων τὸ κλέος καὶ τὸ ἐντρυφήμα, Θεοκτίστην τὴν Ἀ-
γίαν εὐφημήσωμεν· χαίροις, βοῶντες πρὸς αὐτήν, καλλι-
πάρθενε ἁμνάς, καὶ νύμφη Θεοῦ τοῦ λόγου· ὧ καὶ πρε-
σβεύεις ἀδιαλείπτως, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εὐλόγησις τῶν ἁγίων Καὶ ἀπολύσις.

Εἰς τὸν ὄρθρον μετὰ τὴν α' στοιχολογίαν. Καθίσματα.

ἡχος α'.

Τὸν τάγον σου σωτήρ.

Ἰσάγγελον ζωὴν, ἐπὶ γῆς κεκτημένη, δοχεῖον καθα-
ρόν, σὺ τοῦ πνεύματος ὥφθη· διὸ καὶ ἐμπέπλησαι τῶν
αὐτοῦ ἐπιλάμψεων, χάριν νέμειν τε καὶ ὀφλημάτων τὴν
λύσιν τοῖς τελοῦσί σου τὴν ἀξιέπαινον μνήμην, Θεοκτί-
στη πάνσεμνε.

Ἐτερον ἡχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἐπέστη, φιλέορτοι, λαμπρὰ πανήγυρις ἡ μνήμη ἡ
ἐνδοξος τῆς Θεοκτίστης ἀγνῆς· τοὺς πάντας εὐφραίνου-
σα· ὅθεν καὶ συνελθόντες κατὰ χρέος τιμῶμεν· ἁμαρτι-
ἐπαξίοις τὴν παιδρὰν αὐτῆς μνήμην. Ἐν ἡ ἀναπηγάξει
ἡμῖν, βεῖθρα ἰάσεων.

Καὶ νῦν.

Τὴν χάριν νῦν ἅπαντες ἀνευφημήσωμεν, μήτηρ τοῦ
Θεοῦ ἡμῶν, ὡς δι' αὐτῆς τὴν χάριν τῷ κόσμῳ αὐγάσασαν·
λύσιν τῆς ἁμαρτίας εὐραμένη ἡ φύσις ἅπασα τῶν ἀνθρώ-
πων, γεθομένη κραυγάζει· εὐχαῖς αὐτῆς Κύριε, ῥῦσαι
ἡμᾶς τῶν δεινῶν.

Εἰς τὴν β' στοιχολογίαν Κάθισμα, ἡχος πλ. α'.

Τὸν συντάραχον λόγον πατρὶ καὶ πνεύματι.

Θείκην παντευχίαν ἀναλαβοῦσα σεμνὴ καὶ σταυροῦ
τῇ ἰσχύϊ καθοπλισθεῖσα στερεῶς ἀσκητικῶς τὸν πονηρὸν
κατεπάλεσας, καὶ ἐδέξω κατ' αὐτοῦ, βραβεῖα νίκης ἀν-
δρικῶς· παρὰ τοῦ μόνου Δεσπότη· Χριστοῦ τοῦ ἀγωνο-
θέτου· ὧ καὶ πρεσβεύεις ἐλεηθῆναι ἡμᾶς.

Καὶ νῦν Θεοτόκιον.

Τὴν ταχεῖάν σου σκέπην καὶ τὴν βοήθειαν, καὶ τὸ ἔ-
λεος δείξον ἐπὶ τὸν δούλον σου· καὶ τὰ κύματα ἀγνῆ κα-
ταπράυνον· τῶν ματαίων λογισμῶν· καὶ τὴν πεσοῦσαν μου
ψυχὴν ἀνάστησον Θεοτόκε· οἶδα γὰρ οἶδα παρθέने· ὅτι ἰ-
σχυεῖς ὅσα καὶ βούλοιο.

Μετὰ τὸν πολυέλεον· κάθισμα ἡχος γ'.

Τὴν ωραιότητα τῆς παρθενείας σου.

Κόσμου τερπνότητα δοῖα ἔλιπες· μόνον ποθήσασα
τὸν σὸν νυμφίον Χριστόν· Νίσσυρι δὲν τὸ δυσσεβεῖ δεινῶς
αἰχμαλωτισθείσης, σῆς πατρίδος, ἐφθασας κυβερνῆσαι τοῦ
λόγου σου, Πάρου τὴν πανέρημον, καὶ γὰρ προσεπέλα-
σας, τῆς μόνης ἀγνῆς Θεοτόκου· τὸν βίον ἀμέμπτως
διανύσασα.

Καὶ νῦν Θεοτόκιον.

Ἀκατανόητον καὶ ἀκατάληπτον· ὑπάρχει Δέσποινα
Θεοχαρίτωτε· τὸ πεπραγμένον ἐπὶ σοὶ ἀγνῇ φρικτὸν μυσ-
τήριον· τὴν γὰρ ἀπερίληπτον συλλαβοῦσα ἐκύησας· σάρ-
κα περιθέμενον ἐξ ἀχράντων αἱμάτων σου· ὃν πάντοτε αἰεὶ
ἐκδυσώπει, ὡς υἱὸν σου τοῦ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Οἱ ἀναβαθμοί, τὸ α'. ἀντίφωνον τοῦ τετάρτου ἤχου.

Προκείμενον ἤχος δ'.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ στοιχ.

Ἐν ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν.

Πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκου.

Ἐἶπεν ὁ Κύριος· ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθήτω μοι. ὃς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ζήσκειν ἐμοῦ καὶ τοῦ εὐαγγελίου, οὗτος σώσει αὐτήν. Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπος, ἐὰν κερδίσῃ τὸν κόσμον ὅλον καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; ὃς γὰρ ἂν ἐπαισχυθῇ τε καὶ τοὺς ἐμούς λόγους ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἁμαρτωλῷ, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυθήσεται αὐτόν, ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀγγέλων τῶν ἁγίων· καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς, ἀμὴν λέγω ἡμῖν· ὅτι εἰσὶ τινες τῶν ὧδε ἐστηκότων, οἵτινες οὐ μὴ γεύσονται θανάτου, ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ἔλθουσαν ἐν δυνάμει.

Ὁ πεντηκοστός

Δόξα. Ταῖς τῆς σῆς ὁσίας

Καὶ νῦν, Ταῖς τῆς Θεοτόκου καὶ τὸ παρὸν ἀ.λ. ἤχος β'.

Ἀπορρίψασα πᾶσαν τοῦ θήλεως ἀσθένειαν πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἀνδρικῶς ἐχώρησας, καὶ τῷ δεσπότῃ Χριστῷ στεφανηφόρος παρέστηκας, αἰετοχόρως σὺν ἀγγέλων ταῖς χορείαις, ὅσια Θεοκτίστη· παρρησίαν οὖν ἔχουσα πρὸς αὐτόν, ἐκτενῶς ἰκέτευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου. Καὶ τὰ λοιπά.

Ὁ κατὰ τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν εἰρμῶν, εἰς σ'.

Καὶ τῆς ὁσίας οἱ δύο ἀνά τέσσαρες.

Κατὰ τῆς Θεοτόκου ἤχος π.λ. δ'. Ὑμῶν διδοεύσας.

Πολλοῖς συνεχόμενος πειρασμοῖς, πρὸς σε καταφεύγω, σωτηρίαν ἐπιζητῶν· ὦ μήτηρ τοῦ λόγου καὶ παρθέने τῶν δυσχερῶν καὶ δεινῶν με διάσωσον.

Παθὼν με ταραττουσι προσβολαί, πολλῆς ἀθυμίας, ἐμ-

πληρῶσάν μου τὴν ψυχὴν· εἰρήνευσον κόρη τῇ γαλύνῃ τῇ τοῦ υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου πανάμωμε.

Σωτήρα τεκοῦσα σε καὶ Θεόν, δυσσπῶ παρθέने· λυτρωθῆναί με τῶν δεινῶν· σοὶ γὰρ νῦν προσφεύγων ἀνατείνω καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν διάνοιαν.

Νοσοῦντα τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν· ἐπισκοπῆς θείας καὶ προνοίας τῆς παρὰ σοῦ ἀξίωσον μόνῃ θεομῆτορ, ὡς ἀγαθὴ ἀγαθοῦ τε λοχεύτρια.

Κατὰ τῆς ὁσίας ἤχος δ'. φέρων ἀκροστιχ. ἐν τοῖς θιοτοκίοις· καὶ ἀπὸ ζ'. ὡδὴς ὁλοκλήρως ἕως θ'.

ὡδὴ α'. Θαλάσσης τὸ ἐριθραῖον.

Τὸν νοῦν μου καταυγασθῆναι θέομαι ταῖς φωτοδόλοις εὐχαῖς· τῶν σῶν χαρίτων Δέσποτα Χριστέ, ἀμαυρούμενον πάθεισιν· ὅπως ἀξίως μέλψωμαι, τῆς σῆς ὁσίας μνήμην ἐνδοξον.

Ἐπέστη χαρμονικὴ πανήγυρις πιστοὶ Θεόφρονες, τῆς ἀκυράτου σήμερον ἡμῖν, Θεοκτίστης τῆς σώφρονος· πρὸς πανδαισίαν ἀγούσα, τῶν φιλεόρτων τὰ συστήματα.

Ἰππῶδες καρτερικῶς τὸ στάδιον τὸ τῆς ἀσκήσεως· δυναμουμένη σθένει θεϊκῷ, Θεοκτίστη πανθαύμαστε καὶ πρὸς τρυφὴν ἀδάπανον, τοῦ παραδείου μεταβέβηκας.

Νεφέλην σε ὀμβροφόρον δέσποινα κατονομάζομεν· ὡς ὑετὸν τεκοῦσα τῆς ζωῆς, ἵνα τὸν θεάνθρωπον· τὸν τοὺς βροτοὺς ἀρδεύσαντα, αὐχμῷ τακέντας παραβάσας.

Ἐτερος κατὰ τῆς ὁσίας, οὐ ἡ ἀκροστιχ.

ὡδαὶς ἀνιμῶ τὸν Θεοκτίστης βίον.

ὡδὴ α'. ἤχος π.λ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραὶ ἐθύσει.

Ὡς παρθενίας καθαρὸν χειμήλιον καὶ ἀκηλίδωτον, τῷ καθαρῷ λόγῳ, καὶ ἀγνῷ νυμφίῳ σου, ἐν οὐρανοῖς παρίστασαι, Θεοκτίστη πταισμάτων, ἐξαιτουμένη συγχώρησιν, μνήμην σου σεπτὴν τοῖς γεραίρουσιν.

Δεσμὸς στοργῆς τῶν γεννητόρων λύσασα, πόθῳ τοῦ πλάσαντος· παρθενοῖς δῆμοις, σεαυτὴν κατέμιξας· ἀγνέουσα τῷ σώματι, καὶ τῷ πνεύματι ἅμα· ἐντεῦθεν ὡφθης ἀνάκτορον, τοῦ παρθενικοῦ θησαυρίσματος.

Ἀλλιωθεῖσα τὴν καλὴν ἀλλοίωσιν θείου ἐξ ἔρωτος· ἀ-

σχητικοίς πόνοις, σεαυτὴν ἐκδέδωκας, ἀρρενοπὸν δεικνύουσα τὸ τῆς φύσεως χαῦνον· καὶ ἀσθενὲς τὸ τοῦ θήλεως· θείαις ἐν ἐλπίσι ῥωννύουσα.

Ἰχνεσι σοῖς παρθενομῆτορ ἄχραντε ἀκολουθήσασα, τῷ ἐξ ἀγνῆς μήτρας, σοῦ ἐξανατείλαντι, ἡ Θεοκτίστη χαίρουσα, ἐνυμφεύσατο κληρον, λαβοῦσα τὴν ἐπουράνιον, καὶ παστάδα τὴν ἀκατάλυτον.

*Καταβασία· Ἀποίξω τὸ στόμα μου.
ὥδῃ γ'. Οὐρανίας ἀντίδος· ὁμοφρονεῖ Κύριε.*

Προστασίαν καὶ σκέπην ζωῆς ἐμῆς τίθῃμι· σὲ θεογεν-
νήτορ παρθένε σύ μὲ κυβέρνησον· πρὸς τὸν λιμένα σου τῶν
ἀγαθῶν ἡ αἰτία, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα μόνῃ πανύμνητε.

Ἰκετεύω παρθένε τὸν ψυχικὸν τάραχον καὶ τῆς ἀθυ-
μίας τὴν ζάλην διασκεδάσαι μου, σὺ γὰρ θεόνυμφε τὸν ἀρ-
χηγὸν τῆς γαλήνης τὸν Χριστὸν ἐκύησας μόνῃ πανάχραντε.

Ἐυεργέτην τεκοῦσα τὸν τῶν καλῶν αἰτίων· τῆς εὐερ-
γείας τὸν πλοῦτον πᾶσιν ἀνάβλυσον πάντα γὰρ δύνασαι
ὡς δυνατόν ἐν ἰσχύϊ· τὸν Χριστὸν κυήσασα θεομακάριστε.

Χαλαίπαῖς ἀρρώσταιαις καὶ νοσεροῖς πάθεσιν, ἐξεταζο-
μένῳ παρθένε σύ μοι βοήθησον· τῶν ἰαμάτων γὰρ ἀνελ-
λιπῇ σε γινώσκω· θησαυρὸν πανάμομε τὸν ἀδαπάνητον.

ἄλλως· Εὐφραίνεται ἐπὶ σοὶ

Τὰ πάθη τὰ τῆς σαρκὸς, ἀπονεκρώσασα θεῷ ἔρωτι
νύμφη Θεοῦ γέγονας· Θεοκτίστη μητὲρ πανθαύμαστε.

Ἀρδεύσασα τὴν ψυχὴν· τοῖς τῶν δακρύων ὀχετοῖς πάν-
σεμνε, ὡς εὐκαρπος ἄρρουρα, ἤνεγκα καρποὺς τῷ Κυρίῳ σου.

Γενναίως τὸν σχολιὸν, καὶ ἰοβόλον δυσμενῆ δράκοντα
πόνοις τοῖς σοῖς ἔτρωσας, κράτους θεικοῦ δυναμούντός σε

Ἰκέτης πρὸς τὸν ἐκ σοῦ, σωματωθέντα δυσωπῶ φά-
νηθι· τῶν πονηρῶν ἔργων μου, ὅπως ἐπιτύχω ἀφέσεως.

ἄλλως· ὁ σταιρεώσας καταρχάς

Σῶμα φυλάξασαν ἀγνόν, καὶ πνεῦμα κεκαθαρμένον· ἐ-
ναντία σε δυνάμεις ὀρώσαι, ἀπηλαύνοντο σφοδρῶς, τῶν
προσευχῶν σου μάστιγι· καὶ τοῖς δακρύων ὄμβροισι ὁ λε-
γεὼν ἀπεπνίγετό.

Ἀπαθεστάτῳ λογισμῷ τοῖς νοητοῖς ὁμιλοῦσα, καὶ Θεῷ
ἐνατενίζουσα μόνῃ, κατετρώφας τῆς αὐτοῦ, ἀφράστου ὡ-
ραιότητος· ὁ γὰρ αὐτοῦ σε πόθος, ὅλην πρὸς τοῦτον ἀνέ-
φλεγεν.

Νενυμφευμένη τῷ Χριστῷ δι' ἔρωτος θειοτάτου· καὶ αὐ-
τοῦ πυρπόλουμένη τῷ κάλλει· τῆς σαρκὸς τοὺς ἐμπαθεῖς,
ἐναπεσεῖσω ἔρωτας· πᾶσαν γεώδη σχέσιν ὡς ψυχροφθόρον
μισήσασα.

ὑπεραρθεῖσα τῶν τῆς γῆς φροντίδων θεοκυήτορ· Θεο-
κτίστη τοῦ υἱοῦ σου τῷ πόθῳ, τετρωμένη τοῖς αὐτοῦ, ἰχνε-
σιν ἠκολούθησε· σὲ βοηθὸν πλουτοῦσα· καὶ προστασίαν
ἀήτητην.

Καταβασία. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους.

Κάθισμα ἤχος πλ. α'. τὸν Συνάραχρον.

Τοῦ σταυροῦ ταῖς ἀκτίσι καταλαμπρύνασα, τὴν ψυχὴν
μετανοία καθωραΐσασα, τῶν παθῶν τὰς προσβολὰς ἀπενέ-
κρωσας· καὶ νυμφίον τὸν Χριστὸν ἀρμοσμένη εὐσεβῶς· ἡ-
γάπησας μέχρι τέλους αὐτὸν, αἰεὶ δυσωποῦσα· ἐλεηθῆναι
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὸ ἐξαίσιον θαῦμα τὸ τῆς συλλήψεως· καὶ ὁ ἀφραστος
τόκος ὁ τῆς λογίας σου· ἐν σοὶ ἀγνώριστη ἀγνὴ ἀειπαρθε-
νὲ· καταπλήττει μου τὸ νοῦν· καὶ ἐξιστᾷ τὸν λογισμὸν, ἡ
δόξα σου Θεοτόκε· τοῖς πᾶσιν ἐφαπλουμένη, πρὸς σωτηρίαν
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ὥδῃ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Τῶν παθῶν μου τὸν τάραχον, ἡ τὸν κυβερνήτην τεκοῦ-
σα Κύριον καὶ τὸν κλείδονα κατεύνασον, τῶν ἐμῶν πται-
σμάτων θεονύμφευτε.

Εὐσπλαγχνίας τὴν ἄβυστον, ἐπικαλουμένῳ τῆς σῆς πα-
ράσχου μοι, ἡ τὸν εὐσπλαχμον κυήσασα καὶ σωτήρα πάν-
των τῶν ὑμνούντων σε.

Ἀπολάβοντες πάντα γνε τῶν σῶν δωρημάτων· εὐχαρι-
στήρια, ἀναμείλομεν εὐφρόνιον οἱ γινώσκοντές σε θεομή-
τορα.

Θεὶ ἐλπίδα καὶ τῆς σωτηρίας τείχος ἀκράδατον, κέκτη-
μένοι σε πανύμνητε δυσχερίαις πάσης ἐκλυτρούμεθα.

ἄλλως· Ἐπαρθένητα.

Αελυτρωμένη χειρῶν τῶν μαιφονούντων· τοῦ δυσμενοῦς Νισσύρεως θεϊκῇ δυνάμει· ἔστις τῷ ναῶ τῆς ἀγνῆς, θερμῷ.

Γεγυμνωμένη ἱμαῖσι τοῖς τοῦ σαρκίου, ὀλοτελῶς διήνοας αἰθριος Ὁσία, ζωὴν τὴν ἐπίπονον κραυγάζων τῷ κτίστη σου, δοξα τῇ δυνάμει σου· Κύριε.

Πυρπολουμένη τῷ ἔρωτι τοῦ δεσπότου· ὃν ἐκ ψυχῆς ἡγάπησας, ἔστις πρὸς ἀγῶνας, τοὺς ἀσκητικούς τῆς σαρκός· διὸ καὶ ἀπέλαβες γέρα παρ' αὐτοῦ τῶν καμάτων σου.

Κυοφορεῖς μητροπάρθενε τὸν δεσπότην καὶ γαλουχεῖς τὸν τρέφοντα ἀμῶν τὸ γένος ὠλέναις κατέχεις ταῖς σαῖς τὸν πάντα συνέχοντα, καὶ δρακί κρατοῦντα τὰ σύμπαντα.

ἄλλως. Σὺ μου ἴσχνε Κύριε

Μέλη σαρκός, ὧ Θεοκτίστη νεκρώσασα ἐν τῷ πάσης βίου ματαιότητος, σαυτὴν μακρύνας πανευσεβῶς τὴν ζωοποιούσαν ἐνέργειαν κατεπλούτησας, τῷ κόσμῳ νεκρουμένη, καὶ Θεῷ μόνῳ ζῶσα, πρὸς ὃν πᾶσαν ἀνέτεινας ἔφεςιν.

Νόμῳ πικρᾶς αἰχμαλωσίας δουλεύσασα, καὶ βαρβάρων γεγυμνωτῶν λάφυρον, ἡχμαλωτίσθης ὑπὸ Θεοῦ λύτρωσιν εὐροῦσα, βαρβαρικῆς κατασκέσεως· ἐντεῦθεν τὰς ἐρήμους κατηχήσασα εὖρες τὴν θεϊκὴν ψυχικὴν εἰς παράκλησιν.

Ὡπται τὸ πρὶν, Ἀδὰμ γυμνός διὰ βρώσεως, σὺ δὲ τοῦτου μήτερ τὸ ὀλίσιμα, ἐπανορθώσω τὴν ἐν Χριστῷ, γυμνωσιν παθοῦσα, δι' ἧς ἐκεῖνος ἀπέθετο, τῶν φύλλων τὴν αἰσχύνην, καὶ χειτῶνα τὸν θεῖον τῇ γυμνώσει τῇ σῇ περιέθετο.

Τοῖς νοεροῖς, ὁμμασι, Θεοκυῆτορ ἀγνῇ, Θεοκτίστη κάλλος τοῦ τεχθέντος ἐκ σοῦ, φανταζομένη καὶ ὑπ' αὐτοῦ, καταυγαζομένη ἀγλήν τὴν κάτω παρέδραμε, καὶ τούτῳ ἐπομένη, εἰς νυμφῶνα τὸν θεῖον σὺν αὐτῷ αἰωνίως ἐσκήνωσε.

Καταβασία τὴν ἀνεξιχνίαστον
ὥδ' ἑ. φώτισον ἡμᾶς.

Εμπληστον ἀγνῇ εὐφροσύνης τὴν ζωὴν ἡμῶν· τὴν σὴν ἀκύρατον διδοῦσα χαρὰν τῆς εὐφροσύνης ἢ γενήσασα τὸν αἶτιον.

Λῦσον τὴν ἀγλήν, τῶν πταισμάτων μου θεόνομπε τῷ φωτισμῷ τῆς σῆς λαμπρότητος, ἢ φῶς τεκοῦ τὸ θεῖον καὶ προαιώνιον.

Λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ κινδύνων.

Ἰασε ἀγνῇ τῆς ψυχῆς μου τὴν ἀσθένειαν· ἐπισκοπῇ σου ἀξιώσασα· καὶ τὴν ὑγίαν ταῖς πρεσβείαις σου παράσχον μοι.

ἄλλως. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Αγάλλεται φαιδρῶς, ἢ πατρὶς ἢ σὲ φύσασα εὐφραίνεται δὲ ἀξίως ἢ λαχοῦσά σε πόλις, ἐν ἣ τὸ πέρας εἴληφας.

Ἀνέδοτον τὸν νοῦν, ἐσχηκεῖα τῷ κτίστη σου ὑπέρερες τῆς σαρκός σου, τὰς δεινὰς τρικυμίας, ἀνέμων παμμακάριστε.

Τοὺς πόθῳ τὴν σεπτὴν ἐκτελοῦντάς σου κοίμησιν, πένδοξε Θεοκτίστη· δυσχερῶν πολυτρόπων περισώζε πρεσβείαις σου.

Θεοτόκιον

Θλότιμον πατρί, ὑπάρχοντα καὶ πνεύματι, ἐκύησας θεομητορ· ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον· Χριστὸν τὸν λυτρωτὴν ἡμῶν.

ἄλλως· ἵνα τί με ἀπόσω.

Οὐ συνηχμαλωτίσθης, τὴν ψυχὴν τῷ σώματι οὐδὲ προέκρινας· τὴν ἐλευθερίαν, ἐν Χριστῷ τῆς ἀρίστης δουλώσεως· ἀλλ' ἐν ταῖς ἡρήμοις, κατασκηνώσασα προθύμως· τῆς παθῶν δεσποτείας λελύτρωσαι.

Νοεραῖς θεωρίαις, ὅλη τῆς σαρκός πρὸς Θεὸν ἐκδημήσασα· ἐγυμνώθης σῶμα, τὸ ψυχῆς ἀκηλίδοτον ὄργανον· τὴν ἀπαθεστάτην διαγωγὴν τοῦ παραδείσου, πρὸ τῆς βρώσεως σὺ εἰκονίζουσα.

Θανατώσασα πᾶσαν, σώματος ὁρμὴν ψυχοφθόρον θεόνομπε· πρὸ θανάτου θνήσκειν, ἡρετήσω ἐκούσιον θάνατον· οὐπερ τῇ μελέτῃ διηνεκῶς ρυθμιζομένη· πρὸς ζωὴν ἐκ θανάτου μεθέστηκας.

Ολιχῶς τῷ υἱῷ σου μόνη μητροπάρθενε ἢ καλλιπάρθενος· κολληθεῖσα κόρη· Θεοκτίστη τῶν μύρων ἐμπέπλη-

σται· τούτου τῶν αὐτῶν ὧν τῆς ὁσμῆς ἐφιεμένη· πρὸς αὐτὸν ἀτενῶς ἀναφέρετο.

Καταβάσι. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα ὥδῃ γ'. τὴν δέξιν.

Θανάτου καὶ τῆς φθορᾶς ὡς ἔσωσας· ἐαυτὸν ἐκδεδωκώς τῷ θανάτῳ τὸν τῆ φθορᾶ καὶ θανάτῳ μου φύσιν κατεσχεθεῖσαν παρθένη δυσώπησον· τὸν Κύριόν σου καὶ υἱὸν τῶν Κυρίων σου τῶν ἐχθρῶν κακουργίας με ρύσασθαι.

Προστάτην σε τῆς ζωῆς ἐπίσταμαι καὶ φρουρὰν ἀσφαλεστάτην παρθένη· καὶ πειρασμὸν διαλύουσαν ὄχλον· καὶ ἐπηρείας δαιμόνων ἐλαύνουσαν καὶ δέομαι διὰ παντός ἐκ φθορᾶς τῶν παθῶν μου ρυσθῆναι με.

Ὡς τεῖχος καταφυγῆς κεκτήμεθα, καὶ ψυχῶν σε παντελῆ σωτηρίαν καὶ πλατισμὸν ἐν ταῖς θλίψεσι κόρη καὶ τῷ φωτί σου αἰεὶ ἀγαλλόμεθα· ὦ δέσποινα καὶ νῦν ἡμᾶς τῶν παθῶν καὶ κινδύνων διάτῳσον.

Εἰν κλίνη νῦν ἀπθενῶν κατάκειμαι καὶ οὐκ ἔστιν ἑσθίσις τῇ σαρκί μου, ἀλλ' ἡ Θεὸν καὶ σωτῆρα τοῦ κόσμου καὶ τὸν λυτᾶρα τῶν νόσων κυήσας σου δέομαι τῆς ἀγαθῆς, ἐκ φθορᾶς νοσημάτων ἀνάστητον.

Ἄλλως θύσωσι μετὰ γωνίης.

Ἀβρόχως διέπλευσας τοῦ βίου κλύδωνα ταῖς δὲ ἀσκήσεως αὔραις· πρὸς λιμένα εὐδίου καθωρμίσθης.

Πτερνίσαι ὁ Βελίαρ τὴν σὴν οὐκ ἰσχύσατο, γεναιωτάτην ἀνδρείαν, ἀλλ' αὐτοῦ τὰ θήρατρα τῆς κακίας προσευχῇ σου συντονοτάτῃ θάττον ἠφάνισας.

Θυδὸλως τὰ τοῦ βίου τερπνὰ ὡς ἀνύπαρκτα ἠγήσω μῆτερ ὅσα τὸν ὥραιον κάλλει ἐπιποθοῦσα· διὰ τοῦτο, καὶ τῆς τούτου ἐφέσεως ἔτυχες.

Λυχνίαν χρυσαυγὴ, καὶ παστάδα σε ἐγνωμεν· καὶ ὀμβροφόρον νεφέλην ὑπὲρ ὧς τέξασα Θεοτόκε, τὸν τοῦς καύσονι ἁμαρτίας ταχέντας δροσίσαντα.

Ἄλλως· ἑλᾶσθαι μοι σωτήρ.

Κρυψιόμυσως Θεῷ, συγγενομένη Θεόπνευστε· γυμνώσεως σαρκικῆς οὐδόλως ἐφροντισας, τὸ γὰρ πῦρ τὸ αὐλόν, σοῦ ἐν τῇ καρδίᾳ, ἀναφθένσε περιεβαλπε.

Τῷ κρύει καὶ παγετῷ τοῖς νικητοῖς καὶ τῷ καίσωνι, γυμναζομένη σεμνή· σιδήρου στερρότερον, τὸν γοῦν ἀπετέλεσας· τὸν δὲ νοῦν πρὸς θεῖαν θεωρίαν ἀνεβίβασας.

Ἰὼν τὸν ἐν τῇ ἐδέρ, διαχυθέντα τοῦ ὄφους τῆς Εὐας ταῖς ἀκοαῖς, αὐτῇ ἀπερμείωσας· ἀκοήν τηρήσασα· ταρχῆς ἐκ βίου καὶ θορίβων ἀνεπίβατον.

Σεσάρκωται ὑπὲρ νοῦν, ἐν σῇ νηδύϊ πανύμνητε· ὁ λόγος ὁ τοῦ πατρὸς, παρθένων συστήματα· ἀγνώως μνηστεισάμενος· μεθ' ὧν θεοκτίστη· ἀπαθὺς αὐτῷ νενύμφευται.

καταβάσι. Τὴν θείαν ταύτην.

κοιτάκιον, ἤχος γ'. ἡ παρθέτος.

Θεοκτίστην ἅπαντες νῦν εὐσημήσωμεν ὕμνοις· τῇ ἀσκήσει γέγονε πεφυτευμένη ὡς ξύλον· ρεύμασι τοῖς τῶν δακρύων ἀρδευσαμένη, ἔβλυσεν καρποὺς ἀξίους τῇ ἐγκρατείᾳ· διὰ τοῦτο μετετέθη πρὸς αἰδμήτους καὶ ἀκηράτους μονάς.

ὁ οἶκος

Τὰ φθαρτὰ παριδοῦσα τὴν ἀφθαρσίαν εἴληφας· τὰς τερπνὰς ἡδονὰς τοῦ σώματος ἐμίσησας· ἀπὸ βρέφους ποθήσασα τὴν ἀγνοίαν· ὅθεν κόσμου ἀπέδρασας, θανάτων τῶν φυσάντων σε· μόνου Θεοῦ ὅσα τὸν ἔρωτα ἐπιποθήσασα· καὶ αὐτὸν ἀγαπήσασα, ὅλη ψυχῇ καὶ διανοίᾳ ἀληθῶς· διὰ τοῦτο μετετέθης πρὸς ἀκυράτους καὶ ἀοιδήτους μονάς.

ἕτερον. ἤχος δ'. ἐπεφάνης σήμερον

Τῶν προσκαιρῶν πάνσεμνε ἀπολυθεῖσα· μετακίσθης χαίρουσα, πρὸς τὰς αὐλούς νῦν μονάς, ἀπολαβοῦσα τὰ ἐπαθλὰ τῶν σῶν ἀγώνων, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

ὥδῃ γ'. ὁ εἰρμὸς

Θί ἐκ τῆς ἰουδαίας· καταντήσαντες παῖδες ἐν βαβυλῶνι ποτὲ τῇ πίστει τῆς τριάδος, τὴν φλόγα τῆς καμῆνιου, κατεπάτησαν ψάλλοντες· ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Τὴν ἡμῶν σωτηρίαν ὡς ἠθέλησας σῶτερ οἰκονομήσθαι ἐν μήτρᾳ τῆς παρθένου κατόκησας τῷ κόσμῳ ἦν προστατήν ἀνέδειξας· ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Θελητὴν τοῦ ἐλέους· ὃν ἐγέννησας μῆτερ ἀγνή δυσώπησον· ρυσθῆναι τῶν πταισμάτων, ψυχῆς τε μελυσμάτων

τὸν ἐν πίστει κραυγάζοντα· ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Σωμάτων μαλακίας καὶ ψυχῶν ἀρρωστείας θεογεννητρία· τῶν πόθῳ προσποιόντων, τῇ σκέπῃ σου τῇ θείᾳ· θεραπεύειν ἀξίωσον ἢ τὸν σωτήρα Χριστὸν ἡμῖν ἀποτεκοῦσα.

Θησαυρὸν σωτηρίας· καὶ πηγὴν ἀφθαρσίας τὴν σὲ κυήσασαν, καὶ πύργον ἀσφαλείας, καὶ θύραν μετανοίας, τοῖς κραυγάζουσιν ἑδείξας ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἄλλως. Ἐν τῇ καμύῳ.

Πικρὰς ἀνέμων· γενναιοτάτῳ τῷ φρονήματι, ἔστεργες κακίωσεις καὶ τὰς τῶν ὑετῶν, καὶ χιόνων τὰς νιφάδας τε αἰθρίῳ τῷ σώματι· εὐχαριστοῦσα Θεῷ Δυναμοῦντί σε.

Ρώμῃ τῇ θείᾳ, ὠτρυνομένη προσεχώρησας, πρὸς τὰς παρατάξεις τῶν ἀσάρχων ἐχθρῶν· καὶ τὴν τούτων κατηδάφησας, ἰσχύϊν ἀνίσχυρον, ἐπευλογοῦσα Χριστὸν τὸν φιλόανθρωπον.

Ωραῖσμένη τῆς παρθενίας καλλοπίσμασιν· ἥρθης νυμφοστόλος Θεοκτίστη σεμνή. Εἰς νυμφῶνα τὸν οὐράνιον συμβασιλεύουσα, τῷ εἰς αἰῶνας αἰεὶ βασιλεύοντι.

Ἀγιοτέρα, ἁγίων πάντων κόρη πέφυκας· καὶ καθαρώτερα οὐρανίων νοῶν· ὡς τὸν πάντων ἁγιώτατον, ἁγίως τέξασα, τὴν τοῦ ἁγίως δοξάσαντα.

Ἄλλως. Θεοτόκου συγκατάβασις.

Τὴν ἔρημον ὤκησας· γυμνῆς παντοίας, περιβολῆς αἰσθητῆς· τρεφομένη τῷ λόγῳ τῷ προϊόντι ἐκ Θεοῦ στόματος· ὃ λυπανθεῖται ψυχῆς· αἰσθητήρια, κατεγλυκάνθης τὸν νοῦν, θείᾳ ἡδύτητι.

Ἠλλοίωσας πρόσκαιρον μορφὴν ὁμμάτων, ὡς οὖσαν δέλεαρ, ἀντιστρέψασα πάντα τῶν ὀρωμένων τὰ κάλλη πάνσεμνε· πρὸς τὸν ἐντός σου ἀόρατον ἄνθρωπον· ὃν καὶ καλωπίσασα Θεῷ προσήρμώσας.

Σκιρτῶσι γηθόμεναι, νῆσοι θεόφρον ψυχαί τε ἄμωμοι αἱ τοῦ βίου τῇ ἄλμῃ, καὶ τρικυμίας περιεκυκλούμεναι τῇ σὲ λαχούσῃ νήσῳ συγχορεύουσαι, τῇ γενομένη σε πιστὸν σοι ἐν διαίτημα.

Βοήθειαν ἔχουσα, σὲ καὶ προστάτιν Θεοχαρίτοτε. Θεοκτίστη τῷ λόγῳ, τῷ ἐκγαστρός σου ἐξαναστείλαντι· συνανεκράθη ψυχῆς καθαρῳῇτι κατατρυφῶσα αὐτοῦ τῆς ωραιότητος.

Καταβάσις.

Οὐκ ἐλάτρευσας, ὥδῃ ἢ ὁ αἰρμός.

Τὸν βασιλέα τῶν οὐρανῶν ὃν ὑμνοῦσι στρατιαὶ τῶν ἀγγέλων ὑμνεῖτε· καὶ ὑπεριψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοὺς βοηθείας τῆς παρὰ σοῦ δεομένους· μὴ παρίδης παρθένε ὑμνοῦντας καὶ ὑπεριψοῦντας εἰς πάντας αἰῶνας.

Τῶν ἱαμάτων τὸ δαψιλὲς ἐπιχαίεις τοῖς πιστοῖς ὑμνοῦσίν σε παρθένε· καὶ ὑπεριψοῦσι εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὰς ἀθυρίας μου τῆς ψυχῆς ἰατροῦεις, καὶ παθῶν τὰς ὁδύνας παρθένε· ὅθεν σὲ δοξάζω ἀγνὴ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῶν πειρασμῶν σὺ τὰς προσβολὰς ἐκδιώκεις καὶ παθῶν τὰς ἐφόδους παρθένε, ἵνα σὲ δοξάζω τὴν κεχαριτωμένην.

Ἄλλως. χεῖρας ἐκπετάσας.

Τρωθεῖσα τῷ ἔρωτι Χριστοῦ, καὶ τῇ ἀπλείστῳ στοργῇ προθύμως ἤνυσας, τὰ τῆς ἀσκήσεως σκάματα, Θεοκτίστη παμμακάριστε καὶ ἀναπτᾶσα πρὸς αὐτὸν μέλπεις κραυγάζουσα· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Θδεύσασα τρίβον τὴν στενὴν τὸν τῆς ἀσκήσεως, ἐν περαιώσει σου, ἀξίως μητὲρ μετέσχηκας, τῆς μερίδος τοῦ Κυρίου σου· παρὰ τοῦ νεύσει θεϊκῇ θεασαμένου σε· καὶ ἐβόας νῦν ἀπολύεις τὴν δούλην σου δέσποτα.

Παρθένον ἢ ἐνδοξος πληθὺς, ὁσίων, τάγματα, φαιδρῶς ἀτροίσθητε, τῆς ἀκηράτου παρθένου νῦν Θεοκτίστης εὐφημῶμεν, τὴν σεβασμίαν καὶ σεπτὴν αὐτῆς μετὰστασιν, ἐκβοῶντες πάντα ὁ τὰ πάντα εἰδὼς καὶ προορῶν, Θεοκυητορ ἀγνή, ὡς πάντων Κύριος τῶν ἐσομένων τὴν δῆλωσιν, εὐδοκήσας μετῴκισατο· τὴν Θεοκτίστην μέλπουσαν τοῦ θείου οἴκου σου, καὶ ὑμνοῦσαν ἀπαύστως τὸ θεῖον σου ὄνομα.

Ἄλλως ἐπαπλάσιος κάμηρος.

Ἰνα τῷ κόσμῳ γινώριμον, τῶν χρυφίων ὁ γνώστης

Θεός σου τὴν βιωτὴν τὴν καθορὰν καὶ ἁμωμον σεμνὴ ἀπεργάσῃται τοῖς θηρευταῖς κατὰδῆλον, σὲ καὶ φανεράν, ἐπευδοκεῖ τοῦ γενέσθαι· οἷς καὶ διαγνωσθεῖσα, ἐκηρύχθης τῷ κόσμῳ ἐκλάμψασα ἐκ σκότους πρὸς θεαρχίας φάος.

Θλῖν σαυτὴν πανάμωμον· καθάραν ἐκτελέσασα, καὶ τῶν μαρτυριῶν δεκτικὴν, ἡξίωσαι, τῆς τούτων μεθέξεως. δι' ὧν ἀναπλαττόμεθα, καὶ τὴν ἐκ τοῦ σώματος αἰτήσασα λύσιν· αὐτίκα πρὸς τὴν ἄνω μεταβέβηκας λῆξιν· Χριστὸν τὸν σὸν νυμφίον· τρανώτερον ὥρῳσα.

Νόμῳ κοινῷ τῆς φύσεως θεωρήσας κειμένην σε· ἀπνουν καὶ νεκράν· γεγυμνωμένην ἀταφον, χειρὸς τὴν ἀφαίρεσιν, εἰς εὐλογία ἐνδειγμα· σοῦ κατατολμᾷ ὧ καὶ τὸ πρὶν ἐγνωρίσθης· ἀλλ' ὥφθης τὴν πορείαν· κατευθύνουσα τούτου, εὐθὺς ἀπολαβοῦσα τὴν συλληφθεῖσαν χεῖρα.

Παρθενικῶς χορεύουσα, καὶ σκιρτῶσα τῷ πνεύματι· σοῦ τῆς καὶ παρθένου καὶ μητρὸς πανύμνητε· ὀπίσω ἀγνεύουσα, ἡ Θεοκτίστη ἔδραμε· καὶ σὴ μεσιτεῖα τῷ νύμφῳ σου καὶ πλάστῃ, ἀφθόρως νυμφευθεῖσα, κατοπτεῖται τὴν δόξαν· αὐτοῦ τὴν ὑπὲρ λόγον, εἰς πάντας, τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Παῖδας εὐαγέε. ὡδὴ Θ'. ὁ Εἰρμός.

Κυρίως θεοτόκον σὲ ὁμολογοῦμεν· οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι παρθέने ἀγνή σὺν ἁσωμάτοις χωρεῖταις σὲ μεγαλύνομεν.

Ροήν μου τῶν δάκρυων μὴ ἀποποιήσης· ἡ τοῦ πάντος ἐκ προσώπου πᾶν δακρύον ἀφηρηκότα παρθέने Χριστὸν κυήσασα.

Χαρὰς μου τὴν καρδίαν, πλήρωσον παρθέने· ἡ τῆς χαρὰς δεξαμένη τὸ πλήρωμα τῆς ἁμαρτίας τὴν λύπην ἐξαφανίζουσα.

Λιμὴν καὶ προστασίαν, τῶν σοὶ προσφευγόντων γενοῦ παρθέने καὶ τεῖχος ἀκράδαντον· καταφυγὴ τε καὶ σκέπη καὶ ἀγαλίαμα.

Φωτὸς σου ταῖς ἀκτίσει, λάμπρυνον παρθέने· τὸ ζοφερόν τῆς ἀγνείας διώκουσα· τοὺς εὐσεβῶς θεοτόκον σὲ καταγγέλλοντας.

ἄλλως· λίθος ἀχειρόμητος.

Ἄγγελοι ἐθαύμασαν ὄντως τὴν ἐν σαρκὶ σου τῇ ἐν ὁλίῳ ὅλῳν σεμνὴ πολιτείαν· δαιμόνων στίφη κατηδάρσθησαν· τῶν δὲ ἀγίων τάγματα, πνεῦμα δεχθέντα σὲ ἡργάσθησαν.

ἄλλως· λίθος ἀχειρόμητος.

Πᾶσαν μου τὴν νῦν προσδοκίαν, σοὶ ἀνατίθηναι· Ὅσα εὐροιμι θερμὴ προστασίαν, πρὸς τὴν τῶν ὅλων σώζειν δυνατόμενον· τῷ τὴν ὡδὴν σοὶ πλέξαντι, τὴν τῶν σφαλμάτων λύσιν δοῦναί μοι.

Αὐλαῖς οὐρανῶν νῦν ἀγάλλῃ, σὺν ἁσωμάτων στρατηγίαις, μέλπουσα σὺν τούτοις ἀξίως, τὸν θεὸν ὕμνον ἀκαταπαύστῳ φωνῇ ὧ Θεοκτίστη πάντιμε, περὶ τὸν θρόνον τοῦ παντάνακτος.

Σήμερον ἡ σὲ πλουτισθεῖσα, Παρίων πόλις χαρμωγῶς· τέρπεται ἀγῶνας τοὺς σεπτοὺς, τῶν σῶν ἰδρώτων, πανηγυρίζουσαν τὴν σὺν σεπτῇ μετὰστασιν ὧ Θεοκτίστη παμμακάριστε.

Στήσον παναγία παρθέने τὴν καθ' ἡμᾶς ἀπληστον ζάλην· τῶν ἀθεοτάτων βαρβάρων· καὶ τῷ λαῷ σου εἰρήνην βράβευσον, δι' εὐσεβοὺς ἀνάκτορος· ἵνα Σε πάντοτε μεγαλύνωμεν.

ἄλλως· ἐξέστη ἐπὶ τούτου·

Ἐξέστησας φύσιν τῶν γηγενῶν· τῶν ἀγγέλων χρεῖας ἐθάμβησας ὅτι θνητῆς φύσεως λαχοῦσα καὶ ἀσθενοῦς· αἰχμολωσίας ἠνεγκας, πρόξενον ζωῆς σοὶ τῆς ἐν Χριστῷ ἐξ ἧς καὶ τὰς ἐρήμους κατώκητας προθύμως Θεὸν ἐν ταῦταις θεραπεύουσα.

Ὅ πάντα συμφερόντως οἰκονομῶν, ἀπὸ γῆς σου τὸ σῶμα μεθίστησι· πρὸς ἣν αὐτὸς ἔκρινε καταπαυσιν ὑπὲρ νοῦν· οἰκεῖσθαι κατήξιωσας, τοῦτο ἀναδείξασα πρὸ ταφῆς· ἐν ὕλικοις χωρίοις ἀποθησαυρισθῆναι· ἀλλ' ἀκηράτοις κατοικεῖν ἐν σκηναῖς.

Λυθεῖσα τοῦ σαρκίου καὶ πρὸς Θεὸν ἀναπτᾶσα τὴν τούτου εὐπρέπειαν, τὴν ὑπὲρ νοῦν βλέπεις ἁσωμάτως καὶ νοερῶς, ἐξαιτουμένη μνήμην σου τοὺς ἐπιτελοῦντας τὴν ἱεράν ὡφθῆναι ζηλωτάς σου· τοῦ βίου καὶ τοῦ τρόπου, καὶ κοινωνοὺς δόξης ἧς ἐτυχες.

Χορίας ἐπεσπάσω παρθενικὰς, μητροπάρθενε μόνῃ θεόνυμφε, ἀφ' οὗ Θεὸν τέτοκας παρθέने σωματικῶς· μεθ' ὧν καὶ ἡ παρθένος σου, συνεπικολούθησεν ἀκλινῶς ἐκ κόπου Θεοκτίστη· καὶ τῇ σῇ συμμαχίᾳ, τοῦ νοητοῦ νυμφῶνος ἔτυχε.

Καταβάσι. ἅπας γηγενής.

Ἐξαποστειλάρια. Ταῖς μαθηταῖς συνέλ.

Μοναζουσῶν ἀγλαΐσμα, καὶ ὁσίων ἀκρότης· ἀγγέλων ἰσοστάσι, καὶ ὁμότιμῃ δόξης, τοὺς σὲ πιστῶς εὐφημοῦντας, καὶ λαμπρὰς ἐκτελοῦντας, τὴν παναγίαν μνήμην σου, φύλαττε σαῖς πρεσβείαις· ἐκ δυσχερῶν, καὶ παντοίας βλάβης τοῦ ἀλλοτρίου· ὡς παβήρσιαν ἔχουσα Θεοκτίστη Ὅσι·

Εὐλογημένη πάνταγνε, θεοτόκε παρθέने χριστιανῶν τὸ καύχημα, τῶν ἀγγέλων ἡ δόξα καὶ τῶν ὁσίων τὸ κλέος, κράτος, τεῖχος, καὶ σκέπη καὶ ὄχυρόν προπύργιον φύλαξ τε καὶ προστάτης καὶ βοηθὸς ἐν κινδύνοις, φάνηθι τοῖς σοῖς δούλοις· ἐν σοὶ γὰρ ἐγκαυχώμεθα, προστασία τοῦ κόσμου.

Εἰς τοὺς αἵνους στῶμεν. στιχ. δ'. στιχηρὰ προσήμοια.

ἦχος α'. παρέφημοι μάρτυρες.

Ὡς ὄντως ὑπέρλαμπρος ἡ σὴ· μνήμη παμμακάριστε· ἐν ἣ παρέχεις ἰάματα, τοῖς προσιοῦσί σοι· ἀδιστάκτῳ πίστει, καὶ πηγαῖς χάριτας, ἀφθόνως Θεοκτίστη ἐκάστοτε, διὸ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν· τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀγνοίας τοῖς βέλεσι σφοδρῶς, τετρωμένη ἔδραμες· πρὸς ἐρημίαν τὴν μόνωσιν, τῆς καθαρότητος συνεργὸν εἶδεα, καὶ Θεῷ προσφέρουσα, τοὺς ταύτην ἐκ ψυχῆς ἀγαπήσαντας· διὸ ἰκέτευε δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Νυμφίον ποθήσασα Χριστὸν, τούτῳ ἠκολούθησας· πάντα τὸν κόσμον μισήσασα, καὶ ἀπετέλεσας, σεαυτὴν Ὅσι· καθαρὸν τοῦ πνεύματος· δοχεῖον καὶ τερπνὸν καταγώγιον· διὸ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Λυθεῖσα δεσμὸν τῶν τῆς σαρκὸς Θεοκτίστη πάνσεμνε·

πρὸς ἀκηράτους μεθέστηκας μονὰς ἀξίως τε συναγαλλομένη, τῷ Θεῷ, καὶ κτίστη σου· διὸ καὶ παρ' αὐτοῦ χάριν εἴληφας· πρεσβεῦειν πάντοτε τῶν ἐν πίστει ἐκτελούντων σου τὴν φωσφόρον, καὶ θεῖαν πανήγυριν.

Δόξα ἦχος δ'.

Τὸ σταθερὸν τῆς καρτερίας σου ἄγγελοι κατεπλήγησαν, καὶ ἄνθρωποι ἐθαύμασαν. Θεοκτίστη παμμακάριστε· τῶν γὰρ ἀσάρκων δυσμενῶν τὰς χάρας ὥραιοις σου ποσὶ κατεπάτησας· καὶ εἰς τέλος κατηδάφησας ταῖς ἀγρύπνοις σου προσευχαῖς καὶ δακρύων προσχύσει· συνεργούσης τῆς χάριτος, τῆς πανυμνήτου Θεομήτορος· ἦν καὶ νοερῶς ἐνοπτρίξ τὰς εὐχὰς ἀποπληροῦσα, ἐν τῷ αὐτῆς πανσέπτῳ τεμένει· διὸ καὶ ἀπέλαβες ἀντάξια τῶν πόνων σου· διὰ παντὸς ἀγαλλομένη· μετὰ ὁσίων καὶ παρθένων, ἐν τῇ ἀλήκτῳ ζωῇ.

Καὶ νῦν ἐκ παρτοίων κινδύνων.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλοις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τυπικά.

Καὶ ἐκ τῶν κανόνων τῆς Ὁσίας ὡδὴ γ'· καὶ στιχ.

Προκαίμενον ἦχος πλάγ. β'. Εὐφράνθητε ἐπὶ κύριον

στιχ. μακάριοι ὧν ἀρέβησαν. ὁ ἀπόστολος.

Πρὸς ἐβραίους ἐπιστολῆς Παύλου τὸ ἀνάγνωσμα.

Ἀδελφοί, ἀναμιμνήσκεσθε τὰς πρότερον ἡμέρας, ἐν αἷς φωτισθέντες πολλὴν ἄβλησιν ὑπομείνατε παθημάτων· τοῦτο μὲν ὀνειδισμοῖς τε καὶ θλίψεσι θεατριζόμενοι· τοῦτο δὲ, κοινωνοὶ τῶν οὕτως ἀναστρεφόμενων γεννηθέντες· καὶ γὰρ τοῖς δεσμοῖς μου συνεπαθήσατε· καὶ τὴν ἀρπαγὴν τῶν ὑπαρχόντων ἡμῶν μετὰ χαρᾶς προσεδέξασθε· γινώσκοντες ἔχειν ἐν ἑαυτοῖς κρείττονα ὑπαρξιν ἐν οὐρανοῖς καὶ μένουσαν· μὴ ἀποβάλετε οὖν τὴν παρησίαν ἡμῶν, ἥτις ἔχει μισθαποδοσίαν μεγάλην· ὑπομονῆς γὰρ ἔχετε χρεῖαν, ἵνα τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ποιήσαντες κομίσησθε τὴν ἐπαγγελίαν· ἔτι γὰρ μικρὸν ὅσον ἐρχόμενος ἤξει καὶ οὐ χρονιεῖ· ὁ δὲ δίκαιος ἐκ πίστεως ζήσεται.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον

Ἦπεν ὁ κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· ὡμοιώθη ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν δέκα παρθένοις, αἵτινες λαβοῦσαι τὰς λαμπάδας αὐτῶν ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν τοῦ νυμφίου. Πέν-

τε δὲ ἦσαν ἐξ αὐτῶν αἱ φρόνημοι καὶ αἱ πέντε μωραί· αἱ
 τινες μωραί λαβοῦσαι τὰς λαμπάδας αὐτῶν, οὐκ ἔλαβον
 ἔλαιον μεθ' ἐκωτῶν· αἱ δὲ φρόνημοι ἔλαβον ἔλαιον ἐν τοῖς
 ἀγγείοις αὐτῶν μετὰ τῶν λαμπάδων αὐτῶν· χρονίζοντας
 δὲ τοῦ νυμφίου ἐνίσταξαν· πᾶσαι καὶ ἐκάθευδον· μέσης δὲ
 νυκτός κραυγὴ γέγονεν· ἰδοὺ ὁ νυμφίος ἔρχεται· ἐξέρχεσθε
 εἰς συνάντησιν αὐτοῦ· τότε ἠγέρθησαν πᾶσαι αἱ παρθένοι
 ἐκείναι καὶ ἐκόσμησαν τὰς λαμπάδας αὐτῶν, αἱ δὲ μωραί
 τοῖς φρονήμοις εἶπον, δότε ἡμῖν οὖν ἐκ τοῦ ἐλαίου ὑμῶν,
 ὅτι αἱ λαμπάδες ἡμῶν σβέννυνται· Ἀπεκρίθησαν δὲ αἱ φρό-
 νημοι λέγουσαι· μήποτε οὐκ ἀρκέσει ἡμῖν καὶ ὑμῖν; πορεύε-
 σθε δὲ μᾶλλον πρὸς τοὺς πωλοῦντας καὶ ἀγοράσατε ἐαυ-
 ταῖς· ἀπερχομένων δὲ αὐτῶν ἀγοράσαι, ἦλθεν ὁ νυμφίος,
 καὶ αἱ ἔτοιμοι εἰσῆλθον μετ' αὐτοῦ εἰς τοὺς γάμους, καὶ ἐ-
 κλείσθη ἡ θύρα· ὕστερον δὲ ἔρχονται καὶ αἱ λοιπαὶ παρθέ-
 νοι λέγουσαι· Κύριε, Κύριε ἀνοιξὸν ἡμῖν· ὁ δὲ ἀποκριθεὶς
 εἶπεν ἅμην· λέγω ὑμῖν οὐκ οἶδα ὑμᾶς· γρηγορεῖτε οὖν ὅτι
 οὐκ οἶδατε τὴν ἡμέραν, οὐδὲ τὴν ὥραν ἐν ᾗ ὁ υἱὸς τοῦ ἀν-
 θρώπου ἔρχεται.

*Κοινωνικὸν εἰς μετάνοιαν, καὶ ἡ λοιπὴ ἀκολουθία τῆς
 λειτουργίας.*

Μεγαλυνάδιον τῆς Ὁσίας εἰς τὴν ἐννάτην ὥδην.

Θεοκτίστη μήτηρ τῶν ἀσκούτων, νόμῳ τοῦ Σωτῆρος,
 παναχήρατε· τοὺς τὴν σὴν μνήμην ἐκτελοῦντας, περισώζε
 καὶ σκέπε· δεινῶν παρατηρίων ταῖς ἰκεσίαις σου.

ΤΕΛΟΣ.

Τῷ συντελεστικῇ τῶν καλῶν θεῷ χάρις.

ἡ χεὶρ ἡ γράψασα ταῦτα ἀποτελεσθήσεται
 γῶμα, τὰ δὲ ταῦτα μενοῦσαν εἰς αἰῶνας.

Ὡσπερ ξένοι χοίρονται εἰδεῖν πατρίδα οὕτω καὶ οἱ πλεόν-
 τες εἰδεῖν λιμένα καὶ οἱ βιβλιογράφοι εἰδεῖν βιβλίου
 τέλος.

